rozsévač rozsievač

6

jún / červen
2016
ročník 85

Časopis Bratskej jednoty baptistov • Časopis Bratrské jednoty baptistů

Jíst ze špinavých talířů?

Vzťahy

Naša sexualita

Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14, 6)

Čistota a zdrženlivost, nebo smilstvo?

Radosť zo stretnutí

Klub seniorov oslavuje tento rok 10. výročie svojho založenia. Vedú nás sestra Janka Makovínyová a brat kazateľ Pavol Pivka.

Klub tvoria bratia a sestry z troch zborov BJB Bratislava a zo zborov Bernolákovo a Miloslavov.
Radi chodia medzi nás aj naši priatelia z iných denominácií.
Každý posledný štvrtok v mesiaci sa na stretnutí zíde 25–30 bratov a sestier.
Témy sú dané podľa aktuálneho obdobia a aj našich potrieb.
Často si pozývame hostí, ako napríklad Alexandra Barkóciho alebo Vierku Gregoárovú, ktorá nám hovorila o Izraeli.
Spoločne trávime čas aj mimo pravidelných stretnutí. Boli sme napr. na kúpalisku v Dunajskej Strede, dva roky po sebe sme boli navštíviť obyvateľov domu dôchodcov „Samaritán" v Tekovských Lužanoch a tiež židovské múzeum, ktoré sa tam nachádza, ktoré prevádzkuje brat Pavol Šebo.
V Bratislave sme navštívili židovský cintorín a synagógu.
Na jeseň roku 2014 sme boli navštíviť Viedeň, kam sme sa dopravili loďou.
Každý rok sa tešíme na opekačku pod altánkom v Bernolákove, kde je veľmi príjemne a dobre sa tam cítime.
Tešíme sa na každé spoločné stretnutie.

Ľubica Horvátová st..

Obsah

Radosť zo stretnutí 2
Jíst ze špinavých talířů? 3
Čistota a zdrženlivost, nebo smilstvo? 4
Čistota vo vzťahu medzi mužom a ženou
Na čem nejvíc záleží? 5
Naša sexualita patrí Pánu Bohu
Naděje na cestě - Hope on road /6 6
Vzťahy 7
Ak nebudete ako deti
Existuje Zlo? 8
Za hřích je smrt
Koho mohu slyšet?
600 let od upálení Jeronýma Pražského 9
Letná sezóna sa začína 10
Výročí v BJB Teplá 11
Sesterský kroužek v Lovosicích 12
Spatřil jsem ženu
Dali by ste sa na to znova?
Košice spievali a radostne plakali 13
Neznámi sa stanú známi
Vzdelávajte jeden druhého 14
Prežila som veľkú vďačnosť
Rozloučení se sestrou Kolaříkovou 15
Rozloučení s bratrem Františkem Tučkem
Z tvorby našich čitateľov a inzercia 16
Oznamy a pozvání 17
Fotokurz s Bibliou/16 18
Redakčné oznamy 19
Pozvání na Seminář výkladového kázání
Corrie Ten Boom - príbeh o odpustení
Verš 2 K 5, 17 20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR a Bratskej jednoty baptistov v SR

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, V. Pospíšil, E. Pribulová, L. Podobná
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Uhrinová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza desaťkrát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1.45 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 1,1€ za kus a rok, jednotlivci: 4.8 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: v dôsledku zmeny kurzu na 27,4 Kč/€ predplatné vychádza 370 Kč (cena jedného výtlačku 37 Kč) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 85 Kč na kus a rok, jednotlivci: 210 Kč za kus a rok.
Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €
Platby realizujte na účty:
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 6/2016: 16. 5. 2016
Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92

David Sláma

Br. Dave Paty použil na jedné mládežnické konferenci, když mluvil o čistotě, ilustraci se špinavými a čistými talíři: „Nikdo z nás (doufám) nechce jíst ze špinavých talířů". Důkladně je umyjeme, než na ně dáme další dobré jídlo. Na čisté talíře nedáme špínu, nějaký humus, bláto a pak to s požitkem nejíme. Chceme čistotu a chceme dobré jídlo.
To stejné bychom mohli říci o oblečení. Proč to ale v duchovním životě někdy děláme naopak? „Pochutnáváme" si na nečistotě, hříchu, jako by to bylo to nejlepší na světě a čistota nám připadá fádní, nudná, „bez chuti". Z vlastní zkušenosti vím, jak je hřích lákavý, jak se nabízí, jak nečistota slibuje uspokojení. Pokud se ale necháme nalákat, začneme uvažovat o nabídce hříchu, pohrávat si s myšlenkou na to, jaké to bude dobré, už jsme v podstatě prohráli.
Hřích je lákavý. Dává určité uspokojení, ale jen na chvíli. V okamžiku pokušení člověk nemyslí na budoucí následky, nebo si je nechce připustit. Následky hříchu jsou ale katastrofální – Boží soud, pošpiněné svědomí, mysl, někdy zničené vztahy, manželství, narušená důvěra.
Boží nepřítel totiž nic dobrého, skutečně dobrého a uspokojujícího dát nemůže.

Jíst ze špinavých talířů?

Pokud s nečistotou nic neděláme, vystaví si Boží nepřítel v naší mysli opevnění, zákop, kde se zachytí a odkud potom chce získat další oblasti v našem životě pod svou nadvládu. Je pak velmi těžké se hříchu a nečistoty zbavit.
Lékem je Boží milost. Jedině smrt Pána Ježíše na kříži dokáže očistit a vysvobodit nás od nečistoty. Pán Ježíš zemřel za všechny naše hříchy.
Na kříži také porazil moc Zlého. Když přijdeme k Němu, prosíme za odpuštění, On nám odpustí, dokonale očistí. On vysvobozuje ze svázanosti.
Pomocí v boji proti nečistotě je také to, když zažijeme, zakusíme, jak nádherná je čistota. Kolik krásy, pokoje a pravého naplnění, uspokojení v ní je. Kolik krásy a naplnění je v Tom, který je Čistotou. Duch Svatý, Duch čistoty nás chce k čistotě vést a dává nám ji.

Kolik krásy a naplnění je v Tom, který je Čistotou. Duch Svatý, Duch čistoty nás chce k čistotě vést a dává nám ji.

V zápase o čistotu nám může pomoci i to, když zažijeme, jak hnusný hřích v podstatě je. Lékem proti nečistotě je také zdrženlivost – sebeovládání, tj. ovoce Ducha Svatého. Pokud zápasíme v životě o čistotu, čistotu myšlenek, motivů, prosme za to, abychom milovali Pána Ježíše a nechali se naplnit Jeho láskou k nám. Abychom tak nedávali v našem srdci a mysli místo nečistotě. Nechtějme jíst špínu ze špinavých talířů.
V zápase nejsme sami. Máme mocného Pána, který se za nás přimlouvá. Podporujme se také navzájem v boji o čistotu (zvlášť muži se takto potřebují vzájemně podporovat).
Chvála Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Čistota a zdrženlivost, nebo smilstvo?

Máme tu dráždivé téma. Dříve se o těchto věcech mluvilo a psalo velmi cudně a co nejméně. Dnes je tomu naopak. Mluví se a píše nestoudně, světácky, profánně, nesvatě. Ovšem aktuálně. Snad není rodiny ani manželství, kde by tato věc nepálila. Kdosi napsal, že nemravnost, pornografie a erotika převálcovala jako mohutná vlna Tsunami celý náš svět! Navíc pomocí drog a opiátů.

Tento obří válec všechno zválcoval a zanechává po sobě trosky tělesné, psychické, morální a duchovní.
A všechny ušlechtilé snahy různých protiakcí jsou neúčinné.
Mocný a zlý duch postmodernismu se zmocnil téměř všech oblastí lidského života. Jeho scestná filosofie svádí k lehkomyslné víře, že žádná absolutní pravda neexistuje a že Ježíšovo slovo, zapsané v J 14, 6 o Pravdě, je zlé a je ignorováno.
Generace naší „svůdné doby" nastoupila cestu Sodomy. Porovnejme s textem s Ezechiel 16,19 „všeho je dostatek," Pána Boha nepotřebujeme! Všechno se mění, mantinely Božích přikázání nejsou absolutní, je „svoboda ke všemu". Bible už je nemoderní knihou! Již Dr. Martin Luther musel ve své době zvednout hlas a prohlásit: „Bible není ani moderní, ani nemoderní, Bible je věčná!"
A hlavně: Ani Bůh, ani Pán Ježíš se nemění! (Žd 13, 8).
Už jsme si blíže všimli, že ze společenské řeči zmizelo slovo „hřích"? Nanejvýš se sofisticky připouští nějaký ten „malý hříšek" jako omluvitelnou maličkost lidské běžné slabůstky. Hlavně v oblasti mravnosti.
Následky se však vždy ukážou na konci obřího neštěstí dokončeného ztroskotáním. Například v oblasti manželství, kde jsou už děti a má to dosah i do dalších generací.
Přečasto to začíná malým flirtem. „Flirt" je výraz pro nezávázaný, přelétavý projev milostivého toužení po kontaktu s osobou druhého pohlaví a využívá k tomu i sebemenší příležitosti. Například studenta zaujme jedna studentka. Zrovna jí na podlahu spadla tužka. On ji rychle zvedne, podá a mile se na ni usměje. Toto však učinil, aby na sebe upozornil, aby si ho všimla a byl navázán milostný kontakt. Je to maličkost? Jen pouhý flirt? Namnoze ve smyslu: Maličký plamínek dovede zapálit velký dům…
Pod tímto zorným úhlem chtějme vidět i tzv. maličké, ale zlé věci v oblasti erotiky a podobně.
Svádivost ke zlému je vždycky nebezpečná: Vzdor krásným očím. Jsou lačné a žádostivé. I takzvané maličkosti tu mohou mít velká negativa. Biblická Píseň písní velké lásky tu na něco významně upozorňuje: „Pochytejte nám lišky, lištičky, co na vinicích škodí. Vždyť naše vinice rozkvétá" (Píseň písní 2, 15). Kvete mládím.
Snad nejvíce napadaných, sváděných a „pokoušených" lidí je dnes mezi mladou generací. Mravní čistota, důsledná zdrženlivost v pokušení ke zlému a nepodléhání smilstvu jsou dnes hodnotami pošlapávanými.
Dost o tom! Víme svoje a víme, jaké to být nemá! Ale co nyní uvést kladného? Žádné pouhé klišé v kulantní kananejštině pouhého moralizování! Tady žádné citování dnes už nepomáhá.
Už ani bývalé, až krvavé sebemrskání dnes nepomáhá. Jak se dělo v klášteřích středověku.
Ani žádná nějaká Boží všeobecná amnestie! Ani našimi „dobrými skutky" nesplatíme Bohu dluhy, způsobené našimi hříchy. Nic tu nenapravíme svými oběťmi.
Na základě klasifikace našich hříchů a přestupků zní ortel takto: „Odplata za hřích jest smrt!"
Nuže, co bychom ještě mohli a rozhodně měli učinit, abychom nakonec přece jen byli spaseni? Je to možné! To ovšem může při nás učinit jen Pán Bůh, Soudce nejvyšší omilostněním, pouhou milostí! Pán Ježíš přišel na svět, aby nás o tom informoval, evangelizoval, ba ještě mnohem více, za nás na kříži umíral a třetího dne vstal z mrtvých a stal se naším vítězem nad smrtí i peklem. Pozval nás ke spasení.
Pán Ježíš přišel na svět, aby nám to ve své oběti zjevil a nás pozval k Jeho následování. Obírejme se tedy zásadní otázkou, která má opravdu věčnostní dosah: Co máme činit?
A co bylo Ježíšovým prvním vyhlášením a esenciálním (základním) požadavkem k nám? O jaký čin tu jde? Jde o čin pokání, o změnu smýšlení! (Mt 3, 17).
Změna bludného smýšlení v srdci, návrat k Bohu a v modlitbě prosba za Boží odpuštění. Jak se to prakticky dělo v době Pána Ježíše? Se zájmem si to přečtěme v Bibli o dvou lidech: (Lk 18, 10-14, 23, 39-43).
Jen tak můžeš být ještě zachráněn i ty. Rozhodni se pro Krista!

R. Novák

Čistota vo vzťahu medzi mužom a ženou

Čakať alebo nečakať do svadby? Keď bola táto otázka pre mňa aktuálna, vôbec som sa ňou nezaoberala. Ani mi na um neprišla. Bola som úplná ateistka, z úplne normálnej rodiny. Rodičia ma naučili, že nie je správne klamať, kradnúť, že je správne pomáhať ostatným, byť nesebecký. Ale otázkou čistoty v partnerskom vzťahu sme sa nikdy nezaoberali.
U mňa stačilo jedno nesprávne rozhodnutie, keď som mala šestnásť rokov, a začali sa dva roky veľmi voľného a nezáväzného života bez akýchkoľvek pravidiel, ktoré sa riadilo heslom: nič nie je zakázané, skúšaj a poznávaj. Popravde, nebola to nejaká úžasná zábava. Prečo som s tým neprestala? Niekedy som len proste nevedela povedať nie, brala som to, že v tejto partii je to normálne a až tak veľmi ma to netrápilo. Prispôsobila som sa okoliu. Niekto začne fajčiť, niekto brať drogy, niekto nadávať, niekto kradnúť. Ja som žila bez záväzkov.
K normálu som sa vrátila, keď som oslávila osemnáste narodeniny a zaľúbila som sa. Aj keď svadba prišla až oveľa neskôr, s priateľom sme žili v monogamnom zväzku. Papier sme však nepotrebovali. Žili sme jeden pre druhého. Keď som mala tridsaťpäť, spoznala som Pána Boha a Pána Ježiša. Hľadala som ho, lebo som nevedela, kam sa mám v živote pohnúť a o čo sa oprieť. Mala som otázky, na ktoré som dostávala rôzne odpovede. Ale až v Božom slove som našla odpovede, ktoré mi dávali zmysel. Zrazu ani manželstvo už viac nebolo „len nejaký papier", ale Božia vôľa a Boží plán pre náš život. Spoznala som, aký je náš Pán úžasný, že bol so mnou po celý čas, aj keď som ja o tom netušila, lebo z celého dvojročného obdobia absolútnej sexuálnej neviazanosti som vyšla bez akejkoľvek citovej, psychickej, fyzickej ujmy, čo je skôr výnimkou ako pravidlom. Nikdy táto skutočnosť nestála medzi mnou a mojím manželom, aj keď o všetkom vedel a jeho minulosť bola podobná tej mojej. A aj keď sme pred manželstvom boli presvedčení o tom, že spolu budeme do konca života, lebo sme sa ľúbili, keď do nášho vzťahu vstúpil Pán Boh a manželstvo, tak sa náš život presunul na inú úroveň.
Oplatí sa skúšať, testovať, užívať si sex pred manželstvom? Určite nie! Je to len jeden zo spôsobov, ako sa snažíme nájsť niečo, čo nám chýba (láska, uznanie, pozornosť).
To niečo však nájdeme len u nášho Pána. Myslím, že väčšina dievčat zažije iba zbytočné sklamania: sú využité a zároveň odsúdené okolím.
Človek nezíska nič a draho zaplatí za skúsenosť, pri ktorej zistí, že táto cesta k šťastiu a spokojnosti nevedie.

Autorka neznáma

Na čem nejvíc záleží?

„Očišťujete číše a mísy zvenčí, ale vaše nitro je plné špatnosti".
Lk 7, 36 – 50, a 11, 37 – 42

Komu by se nelíbil hezký zevnějšek, šaty, barvy, vůně, ale co je uvnitř člověka? Jsme schopni poznat na první pohled, co je uvnitř člověka, který stojí před námi? To není tak jednoduché. I chování se dá do určitě míry natrénovat, úsměv nacvičit před zrcadlem a je to hotovo. Mohu jít mezi lidi. Ale co si nesu ve svém nitru?

„Komu se málo odpouští, málo miluje" (Lk 7, 47).

Kdysi jsem znala ženu, která vypadala velice mile a hezky, ale její projevy a chování tomu neodpovídaly.
Po čase se jejího srdce dotkl Ježíš a proměňuje její nitro.
Nejde o to, že bychom my, Boží dcery, měly chodit oblečené jako šedé myšky. Rády se hezky oblékáme, máme se starat také o svoje tělo, ale na čem nejvíc záleží, je naše nitro, naše srdce. Na to se Pán Bůh dívá a On vidí všechno. Nic se před Ním nedá skrýt ani zamaskovat. V Nedělní škole jsme měli dvě srdce z bílého papíru. Jedno z nich mělo na sobě namalované černé puntíky. Často jsem je ukazovala dětem s upozorněním na jediný způsob, jímž můžeme svoje srdce očistit. Uvědomovala jsem si vždy v těchto chvílích, jak mne Pán při tom vyučuje spolu s dětmi a upozorňuje: „Udržuj svoje srdce v čistotě."
Pán Ježíš byl často zván některým z farizeů na společný oběd a ti se divili Ježíšovu chování. Na jedno takové společenství přišla i žena hříšnice. Nevíme, co zrovna v tu chvíli prožívala ve svém srdci, ale čteme, že plakala. Přistoupila k Ježíši zezadu, padla k Jeho nohám, smáčela je svými slzami, otírala svými vlasy a mazala vzácným olejem, který do domu přinesla. Hostitel se na ni dívá a nelíbí se mu to. Žena je pro něj nečistá a muž si myslí: „Kdyby to byl prorok, poznal by, že tato žena je hříšnice." Ale Ježíš jeho kritický postoj poznal a pověděl mu příběh o věřiteli, kterému dlužil jeden člověk pět set denárů a druhý padesát. Když neměli na zaplacení dluhu, odpustil oběma. Který z nich ho bude mít raději?
Farizej odpověděl, že ten, komu odpustil víc. Ježíš ho upozornil: „Zatímco ty jsi mi po příchodu nepodal ani vodu, tato žena mi skropila slzami nohy a svými vlasy je otírala." Protože tato žena projevila velikou lásku, Ježíš jí její hříchy odpustil. **„Komu se málo odpouští, málo miluje" (Lk 7, 47).** Při jiné příležitosti Jej farizeové kárali, že si před jídlem neomyl ruce. Nebyl jim dostatečně čistý. Ježíšova odpověď je vždy překvapila a někdy i urazila. Řekl jim, že Pán Bůh stvořil zevnějšek, ale i to, co je uvnitř. „Rozdejte to, co je v mísách, chudým a bude vám všechno čisté." Prohlédl je, protože dobře věděl, co je uvnitř jejich nitra. Dbali na odevzdávání desátků, ale neměli v srdci lásku a spravedlnost.
Dokonce je nazval zapomenutými hroby, po nichž lidé nahoře nevědomky šlapou (11. kap. Lk).
Mějme vždy na paměti text z 1 K 13, kde nám Pán ukázal mnohem vzácnější cestu: "Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon...nic nejsem."

Marie Horáčková

Naša sexualita patrí Pánu Bohu

Počas mojich tínedžerských rokov som viackrát počula túto radu:
„Správaj sa ku chlapcom tak, ako by si si priala, aby sa správali druhé dievčatá k tvojmu budúcemu manželovi."
Je to celkom milá pomôcka a verím, že z nej si môžeme vziať veľa dobrého. Lenže naša sexualita nepatrí potenciálnemu budúcemu manželovi.
Patrí Pánu Bohu. A aj keby sme zostali slobodné, zodpovedáme sa Jemu s tým, ako s ňou nakladáme.
Žiť svoj život v čistote je plávanie proti silnému prúdu. Žiaden automatický pilot. Treba si dávať pozor, čím sýtime svoju myseľ. Aké piesne počúvame, aké filmy pozeráme, v akých časopisoch listujeme, na akých stránkach surfujeme, akú módu nosíme, či koho obdivujeme.
Potrebujeme naše štandardy držať veľmi vysoko, pretože sa ľahko začne posúvať to, čo sa nám vidí „normálnym".
Treba sa naučiť stále prehodnocovať postoj svojho srdca vo vzťahu k Božiemu slovu. Ak si budeme pravidelne plniť svoju myseľ Jeho pravdami, oveľa ľahšie sa nám bude podľa nich žiť. Pre mňa osobne je to práve oblasť módy a obliekania, kde sa učím rásť. Nemyslím, že som sa niekedy obliekala vyzývavo.
Boli však outfity, v ktorých som kedysi vyšla na ulicu a dnes by som to už nezopakovala. Moja skúsenosť je, že kresťanské dievčatá často nevedia, že spôsob, akým sa obliekajú, je nevhodný.
Valcuje nás kultúra sexualizácie – obliekať sa sexi je moderné a bežné. Je to všade okolo nás a my túžime „byť in". Lenže my sme Božie dcéry.
Nemôžeme vyžarovať lásku Pána Ježiša a zároveň zvodný imidž. Ak vo svojom srdci túžime, aby naše životy boli oslavou nášho Nebeského Otca, malo by to odzrkadlovať aj naše oblečenie. Môžeme sa spýtať samých seba:
„Vyžarujeme okolo seba to, že milujeme Pána Ježiša? Odzrkadľujeme Ho?
Na čo upútavame pozornosť svojím oblečením?"
Nenavrhujem, že treba škrtnúť módu. Viem, že my dievčatá milujeme krásu, rozmanitosť farieb, vzorov či materiálov. Možno sa zdá, že ak zavrhneme módne trendy, zostane len nejaká nudná, sivá a nezáživná cesta, ktorú si vlastne ani nevieme úplne predstaviť.
Preto sa snažím byť na tejto ceste viac zámeraná na cieľ, a tak sa nenechať strhnúť prúdmi naokolo. Je mi ľahšie mať definované, za čím idem, a nielen čomu sa chcem vyhýbať.
Hľadám ženy, ktoré sú pre mňa inšpiráciou v tom, ako sa obliekajú, akú vôňu okolo seba šíria a aký dojem zanechávajú.
Pre mňa je príťažlivé, ak je to pôvab, elegancia, slušnosť, jemnosť a nežnosť.
Pozvime do tohto procesu Ducha Svätého, hľadajme Ho a buďme otvorené nechať sa Ním premieňať.
Čím budeme bližšie nášmu Pánovi, tým viac sa to všetko stane vlastne otázkou konverzácie medzi mnou a Ním. Ak si do hĺbky uvedomujeme, že Pán Ježiš musel svojou drahocennou krvou platiť za každý jeden hriech, predsa nechceme spôsobovať svo-

jím oblečením, aby ktorýkoľvek brat v Pánovi pri pohľade na nás musel zápasiť s hriechom.
Nedávno som čítala jednu definíciu celibátu od Henriho Nouwena, ktorá sa mi zapáčila:
„Celibát je otvorenosť pre Boha a sexuálna abstinencia je iba jedným z jej prejavov. Celibát je životný štýl, v ktorom sa pokúšame svedčiť o priorite Boha v každom vzťahu. Zahŕňa to každú časť nášho života: čo jeme a pijeme, ako pracujeme a ako sa zabávame, spíme a odpočívame, rozprávame alebo sme ticho. Je to otvorenosť tomu, že sme najprv milovaní Bohom. Celibát sa určite dotkne tých, ktorých stretávame, lebo je to akési neustále pouličné divadlo, ktoré v mysliach ľudí vyvoláva otázky o hlbšom zmysle ich existencie.“
Takže otázka znie: Ako vyzerá to divadlo, ktoré hráme my?
O kom je naše predstavenie a aké otázky vyvoláva?
Mimochodom, dievčatá, oblieť si Krista a vyžarovať Jeho charakter, je to najpríťažlivejšie, čo môžeme urobiť!

Autorka neznáma

Naděje na cestě - Hope on road /6

Můj úkol v Africe
Před odjezdem do Afriky jsem byl ve své práci spokojený a moc se mi ji nechtělo opustit. Vyměnit klidný život v rodině, ve sboru za nejistotu? Vůbec jsem neměl tušení, do čeho jedu, ale zároveň jsem cítil, že se Bohu vzdaluji, a to jsem skutečně nechtěl. Proto jsem dal přednost Bohu a na jeho výzvu jsem odjel starým nákladákem do Afriky. V oblasti, kde jsme stavěli tábor pro uprchlíky, byla situace stále velmi napínavá. Dokonce nám povstalci zabili vynikajícího humanitárního kolegu. Přece se však děly i pozitivní věci. Konečně se v Čadu změnilo vedení. Svrhli vládce, který zemi obsadil, a také se vzchopila místní armáda. Osobně jsem ale stále cítil, že to ještě není všechno, že můj úkol v Africe není ještě u konce. O místní sirotky ve městě už bude postaráno, ale kdo se postará o sirotky v džungli? Rozjel jsem se za nimi. Jel jsem několik dní zpět do džungle. Tentokrát jsem jel bez překážek a bez problémů. Bůh mě opět na cestě předivně chránil. V Mobai mě sirotci radostně přivítali, nezapomněli na mně. Co teď ale s nimi, jak jim pomoci? Z iniciativy paní starostky z Centrální Afriky došlo na setkání s prefektorem, kterému jsem mohl svědčit o Bohu a také jsem mu položil tuto otázku: „Kdo se postará o sirotky v džungli?“ Na to odpověděl: „Máme vypálenou nemocnici, co se s ní dá udělat?“ Vůbec jsem nevěděl, jak mám reagovat. Ale nabídl jsem mu mikroskop, který jsem měl u sebe. Reakce byla nečekaná. Nadšeně jej přijal a za něj mi dal velký pozemek.

Neberte si na cestu mošnu
Když jsem vyjížděl do Afriky, měl jsem na mysli slova Pána Ježíše, *Neberte si na cestu mošnu…* Vzal jsem si 90 tisíc na naftu. Ty skončily už někde v Nigerii a dál jsem musel důvěřovat už jen Bohu, že se po celou dobu bude starat o moje potřeby. Pozemky jsou i v Africe velmi drahé a já najednou mám 1500 km veliký pozemek za pouhý mikroskop. Pokud jsem kamkoliv pozván do církve, abych vyprávěl o své cestě Afrikou, nevyprávím toto vše proto, abych vybíral na práci v Africe peníze. Já je mám, Pán Bůh se dokonce postaral, že na darovaném pozemku už mám za co postavit domy pro sirotky a lidi bez domova. Začalo to mým nákladákem, kterým jsem v táboře převážel lidi a věci, ale pak přišel místní pastor a řekl: „Měl jsem sen, že budeme mít krásný autobus, ale musíme počkat, až skončí válka. Zatím by se nám hodil váš nákladák, neprodal byste nám jej? Moc bychom jej potřebovali.“ Navíc jsem dostal plat, že jsem měl z 80 procent prostředky na stavbu domů pro sirotky. Na zbytek si s pomoci Boží vydělám.

„Žeň je mnohá, ale dělníků málo“
Svým svědectvím chci každého povzbudit, aby Bohu věřil a nechal se použít pro Jeho dílo. Jsem obyčejný člověk, s obyčejnou vírou, ale dal jsem se k dispozici mocnému Bohu a On jednal nad moje představy. Použil si mne, aby pomohl mnoha sirotkům a lidem, kteří se octli na dně. Bůh chce žehnat tomuto světu, ale rozhodl se, že to bude konat skrze ruce lidí, kteří mu budou důvěřovat. Nebojte se, Bůh nepošle každého do Afriky, jako mě. Naše zem potřebuje Bohem inspirované dělníky. Na začátku jsem stál před rozhodnutím, jestli se plně na Boha spolehnu. Nakonec jsem zavřel kancelář, ukončil projekty, vyměnil kožené luxusní auto za starý nákladák a řekl jsem: „Bože, tady jsem.“ Satan nemá moc změnit Tvůj plán. V loňském roce jsme již oslavili 5. výročí misijního projektu v Africe Hope on road.

Svědectví Romana Dorotiny,
http://www.hopeonroad.com/ připravila Libuše Ranšová
„Bůh nižádnému nebude milosrdný, jedině tomu, kdož bude milosrdný.“ - Jan Hus - 1415.

Vzťahy

Ako mladý som si myslel, že sa nikdy neožením, pretože mňa žiadne dievča nebude chcieť. Príklad mojich rodičov, vplyv zboru, ale aj veriacich ľudí v mojom okolí vo mne vyformovali postoj zaujímať sa iba o veriace dievčatá.

Prišiel čas, že sa takáto možnosť objavila. Bývala síce ďaleko, ale pri vhodnej príležitosti som nabral odvahu a poslal jej pohľadnicu. Na moje prekvapenie mi odpovedala. Tak sme si začali dopisovať. O tom, čo robíme, aké názory máme na rôzne otázky a ako rozmýšľame. Tak prešlo niekoľko rokov, až kým sme obaja ukončili školy a ja aj základnú vojenskú službu. Potom sme sa vzali. Presťahovali sme sa na miesto, kde som dostal zamestnanie a po svadbe sme obaja prvýkrát zakúšali spolu s novými starosťami aj krásu manželského spoločenstva. Mojím životným heslom bolo: *„Hľadajte však najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a toto všetko vám bude pridané“ (Mat. 6, 33*). I keď sme kvôli tomu patrili medzi tých „chudobnejších“, aj po desiatkach rokov môžeme s vďakou voči Bohu dosvedčiť, že nikdy sme nemali nedostatok a často sme pociťovali zvláštnu Božiu ochranu a požehnanie. Moja manželka ma v mnohých oblastiach pozdvihla na vyššiu úroveň a bola mi oporou. Obzvlášť si cením, že to bola ona, ktorá dbala, aby *„slnko nezapadalo nad naším hnevom“* (Ef. 4, 26). Za tie roky som sa presvedčil, že **vzájomná dôvera, láska a vernosť prameniace z nevyčerpateľných Božích zdrojov sú vysokými, nenahraditeľnými hodnotami.** Vo svete, v ktorom žijeme, však nie je znečisťované iba životné prostredie, ale aj duševný a duchovný život spoločnosti. V Rádiu7 som počul príbeh o istom veriacom dievčati, ktoré malo otrasnú skúsenosť. Povedala, že každý z chlapcov, ktorí sa s ňou chceli bližšie zoznámiť, hneď na prvej schôdzke žiadal, aby sa s ním vyspala. A čo je ešte horšie, že to boli chlapci z cirkvi! Súčasný nečistý životný štýl v spoločnosti je pre mladých ľudí veľmi nebezpečný, a preto je dôležité, aby si mladí ľudia, obzvlášť dievčatá, jasne uvedomovali rozdiel medzi zamilovaním, ktoré je iba dočasné, alebo medzi záujmom o ich telo, a skutočnou láskou, ktorá prináša obete. Aby si lepšie uvedomovali svoju cenu, ktorá spočíva práve v čistote a pevnosti charakteru. Nakoniec bolo zdôraznené, že v zboroch sa málo hovorí o tom, čo nemáme robiť. V Prvom liste Tesaloničanom 4, 3 čítame: *„Lebo to je Božia vôľa – vaše posvätenie, aby ste sa zdržali od smilstva..“* Slovo smilstvo zahŕňa v sebe okrem prostitúcie aj všetky ďalšie formy pohlavnej nečistoty. **Smilstvo dôveru rozkladá, ničí lásku aj vernosť, spôsobuje mnoho bolestí a rozkladá osobnosť človeka.** Preto Božie slovo hovorí, že také veci sa medzi nami nemajú ani spomínať (Ef. 5, 3). Intímny život potrebuje ochranu vyznaným sľubom. Manželstvo nie je súkromnou záležitosťou. Má viditeľnú pečať pre všetkých ľudí (Veľpieseň 8, 6). Je ako dom, ktorý ochraňuje tých, ktorí v ňom bývajú.

Niekoľko dôvodov, prečo patrí intímny život až do manželstva, a nie skôr:

1. Manželský dom ešte nie je hotový - prinajmenšom chýba zastrešenie.
2. Boh chce byť svedkom a manželstvo obdariť požehnaním (Mal. 2, 14).
3. Manželstvo má byť obrazom zväzku s Bohom (2. Kor 11, 2).
4. Podobne ako zväzok s Bohom, aj manželstvo potrebuje verejné uzavretie, ktoré oboch partnerov zaväzuje. Láska potrebuje záväznosť, inak ostane nezáväzná.
5. Založenie novej formy spoločenstva je popísané ako vznik živého organizmu (Mat 19, 5). 6. Deti sú pred manželstvom neželané. Tu je začiatok nepriateľského vzťahu našej spoločnosti voči dieťaťu.
7. Príklad Jozefa a Márie hovorí, že i keď už boli zasnúbení, Mária bola ešte pannou“ (Luk 1, 34).

Pán Boh pripravil pre každého z nás mnoho požehnania. Potrebujeme však nabrať odvahu ku konkrétnym krokom viery a poslušnosti, aby sme ho postupne s Božou pomocou dosahovali. Čím viac sami získame, o to viac dobrého sa dostane skrze nás aj nášmu okoliu.

Ľubomír Počai

Ak nebudete ako deti

Moje štyri deti ma dosť často privádzajú do zaujímavých, a povedala by som, že niekedy až trápnych situácií.
Moja najmladšia dcéra si hocikedy zmyslí, že chce, aby som ju zobrala do náručia. A tak príde so zdvihnutými rukami a ukazuje „hopá hopá“, až kým ju naozaj nezodvihnem.
Druhá dcéra občas stojí a stojí a svoju prosbu je ochotná zopakovať aj desaťkrát - až kým jej prosbe nevyhoviem.
Syn príde a nech sme kdekoľvek a s kýmkoľvek, nemá problém predrať sa ku mne a poriadne ma vystískať. Či už je to v tej chvíli vhodné, alebo nie.
Ten posledný mi povie, že kým ho nechytím za ruku, nezaspí. To držanie ruky uňho pôsobí ako šibnutie prútikom. Chytím ho za ruku, narátam do dvadsať a môžem ísť, pretože on v momente, keď som tam, vypína a zaspáva tvrdým spánkom.
„Ak nebudete ako deti.“ Moje deti ma takýmito situáciami učia, že voči Pánu Bohu sa môžem správať rovnako prirodzene. Nechať sa zobrať na ruky. Prosiť o čokoľvek, čo je v súlade s Jeho vôľou. Prísť k Nemu vo vhodnú, ale aj v tú nevhodnú chvíľu. A nakoniec tráviť s Ním čas a v Jeho prítomnosti zložiť všetky svoje starosti.
Povedala by som, že sme príliš dobre vychovaní na to, aby sme si niektoré veci dovolili voči svojim pozemským rodičom i voči svojmu Nebeskému Otcovi. Preto nás Božie slovo musí vyzývať, aby sme na toto úprimné až detské správanie nezabúdali a voči Bohu sa tak naozaj správali. Možno trochu neslušne z pohľadu ostatných, no v úprimnosti a dôvere, že Boh našu prosbu a žiadosť bude počuť.

Lýdia Podobná

Existuje Zlo?

Pan profesor na univerzitě položil svým studentům otázku: „Je všechno, co existuje, stvořené Bohem?“
Jeden ze studentů nesměle odpověděl: „Ano, všechno je stvořené Bohem.“
„Stvořil Bůh všechno?“ ptal se dál profesor.
„Ano, pane,“ odpověděl student.
Profesor pak pokračoval: „Jestli Bůh stvořil všechno, tak to znamená, že Bůh stvořil i zlo, které existuje. A díky principu, že naše činnost určuje nás samotné, by tedy mělo platit, že Bůh je zlo.“
Když toto student vyslechl, ztichl. Profesor byl sám se sebou spokojený. Najednou zvedl ruku jiný student.
„Pane profesore, mohu vám položit otázku?“
„Samozřejmě,“ odpověděl profesor.
Student se postavil a zeptal se: „Existuje chlad?“„Co je to za otázku, samozřejmě že ano, tobě nikdy nebylo chladno?“
Studenti se zasmáli otázce spolužáka, ale ten pokračoval: „Ve skutečnosti, pane, chlad neexistuje a v souladu se zákony fyziky je chlad pouze nepřítomností tepla.
Člověka a předměty můžeme popsat a určit jejich energii na základě přítomnosti anebo vytvoření tepla, ale nikdy ne na základě přítomnosti či vytvoření chladu.
Chlad nemá svoji jednotku, kterou ho můžeme měřit.
Slovo chlad jsme si vytvořili my, lidé, abychom mohli popsat to, co cítíme v nepřítomnosti tepla.“
Student pokračoval: „Pane profesore, existuje tma?“„Samozřejmě že existuje“, odpověděl profesor.
„Znovu nemáte pravdu, tma stejně tak neexistuje. Ve skutečnosti je tma díky tomu, že není přítomno světlo. Můžeme zkoumat světlo, ale ne tmu. Světlo se dá rozložit. Můžeme zkoumat paprsek za paprskem, ale tma se změřit nedá.

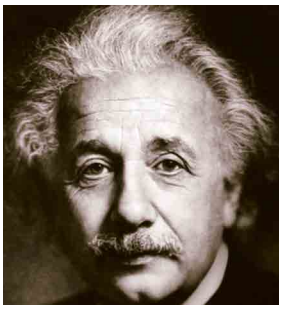

Tma nemá svoji jednotku, ve které bychom ji mohli měřit. Tma je jen pojem, který si vytvořili lidé, aby pojmenovali nepřítomnost světla.“ Následně se mladík zeptal: „Pane, existuje zlo?“ Tentokrát profesor nejistě odpověděl: „Samozřejmě, vidíme to každý den, brutalita ve vztazích mezi lidmi, trestné činy, násilí, všechno toto není nic jiného než projev zla.“
Na to student odpověděl: „Zlo neexistuje, pane. Zlo je jen nepřítomnost dobra, tedy nepřítomnost Boha. Zlo je výsledek nepřítomnosti lásky v srdci člověka. Zlo přichází tak, jako když přichází tma, nebo chlad – tedy v nepřítomnosti světla, tepla a lásky.“
Profesor si sedl. Ten student se jmenoval Albert Einstein.

Autor neznámý

Za hřích je smrt

Představte si následující situaci: Přijdete k soudu a jste v pozici obžalovaného. Bůh je soudce. Ve chvíli, kdy už má být vysloven rozsudek (vaše viny jsou vyjmenované do té nejposlednější a vy víte, že budete odsouzeni právem) přichází Ježíš Kristus, majestátní a mocný, a postaví se na vaše místo. Teď je tedy On ten „obžalovaný“ místo vás.
Připadá vám to jako podivná a krutá hra, když soudce čte důsledně a pomalu všechny vaše hříchy (kdy jste komu ublížili, lhali, podváděli, záviděli, nenáviděli ...)? Jenže tentokrát ta obvinění nesměřují vůči vám, ale vůči Ježíši Kristu, který přijímá trest místo vás.
A rozsudek je nelítostný – trest smrti! „Ale to je přece nespravedlivé! Vždyť já jsem ten, kdo se provinil!“ křičíte v nitru, a poté co je „rozhodnuto“ a Ježíše odvádějí k vykonání trestu, vy běžíte k soudci: „Ale jak můžete zabít Jeho místo mě! Vždyť On je nevinný! To jsou přece moje provinění!“
Soudce uloží spis do zásuvky a zvedá se ze židle. Případ je pro něj již uzavřen a už ho nezajímáte. „Trest bude vykonán, viník bude potrestán. Tím je to skončeno a vyřízeno.“
V úžasu hledíte za odcházejícím soudcem a hlavou vám letí tisíce myšlenek. Bylo za mě tedy zaplaceno výkupné? Mé viny jsou tedy tímto zcela smazány a já jsem opět „čistý, nepopsaný list“ a můžu začít znovu?
I ti, kdo jsou křesťany už několik let, mají mnohdy problém si do hloubky uvědomit tu důležitost Ježíšova vykupitelského díla.
Potom se může stát, že jsou vlažnými křesťany a ztrácejí „první lásku“ (Zj 2, 4).
Vidím stát Ježíše v dáli a trochu se bojím, co ten Jeho výraz v tváři znamená. Bude mě chtít pokárat za má selhání?
Když ale činím pokání a vyslovím prosbu, aby mi dal do srdce opět tu „první lásku“, najednou jasně vidím, že Jeho tvář je radostná!
Teď už chápu, že je tu, aby si mě přišel vyzvednout, přivítat mě.
Přistupuje ke mně spěšně a raduje se z toho, že mě vidí na prahu ráje.
Ty Jeho nádherné a láskyplné oči – kolik je v nich čiré radosti z mého návratu! Když ke mně konečně přistoupí se svým zářivým, šťastným, životadárným úsměvem (i Jeho oči se smějí!), bere mi hlavu do dlaní a políbí otcovsky na čelo.
Potom ukazuje za sebe, směrem k obrovské zahradě, kde vidím spoustu zeleně, květin, vodopády... „To je mé království. A teď je to i tvé“, říká Ježíš. „Pojď a raduj se se mnou. Jsi Boží, královská dcera.“

Markéta Matoušková

Koho mohu slyšet?

V poslední době jsem zaznamenal, že rapidně přestávám slyšet.
Šel jsem tedy k ušnímu lékaři.
Doktorka byla asi mého věku a měla poměrně vážné vystupování. Podívala se mi do ucha, vytáhla primitivní nástroj, něco jako nůž na dopisy, a řekla: „Teď to může trochu bolet.“
Vložila tento špičatý předmět do mého pravého ucha a krouživým pohybem jím otáčela, zatímco já se svíjel a skřípal zuby. Totéž udělala s mým levým uchem.
Pak řekla: „Toto bude trošku bolestivější, ale chci to všechno dostat ven.“
Škrábala dál a já jsem křičel. Po asi jedné minutě z každého ucha vytáhla dvě malé, jako ořech velké zátky špíny a vosku.
Já jsem tam seděl, třásl se, utíral si oči a zotavoval se z této zkušenosti.
Ale pak jsem si něčeho všiml. Celý můj sluch se okamžitě vrátil! Bylo to tak krásné a úžasné, až bych tančil! Vrátil jsem se ke své paní „doktorce Vážné“, objal jí a políbil. Nakonec se usmála. Vyšel jsem ven a neměl již žádný problém.
Ježíš řekl: „**Ještě vám mám mnoho co říci, ale teď to nemůžete unést“ (Jan 16, 12).**
Jaké to šokující prohlášení! Žádáme Boha, aby s námi mluvil. Ale problém není v Jeho projevu, nýbrž s naší vůlí nebo schopností slyšet to, co chce říci. Problém není s Božími ústy, ale našima vlastníma ušima – nebo přesněji, je v našich srdcích.
Proč nemůžeme unést to, co nám Bůh chce říci? Chce říct, že nejsme ochotni slyšet? **Existují oblasti, ve kterých opravdu o sobě nechceme znát pravdu?**
Ježíš řekl, že má ještě „mnoho co říci“.
Z tohoto důvodu nám Bůh dává do vnitřního já Ducha svatého, a může nás vést do veškeré pravdy, kterou jsme nechtěli slyšet (**Jan 16, 13**).
On mluví k našemu vnitřnímu člověku něžně a láskyplně, obchází naši tendenci, která chce „zabít“ posla, jenž přináší špatné zprávy.
Modleme se: **„Pane, pomoz mi naslouchat Duchu svatému, který ke mně mluví. Pomoz mi slyšet a snášet to, co se mi snaží říci. Amen.“**

Ašer Intrater

600 let od upálení Jeronýma Pražského

Loni jsme vzpomínali, že uplynulo již 600 let od upálení Mistra Jana Husa. I letos se vraťme do naší minulosti a dostaneme se opět k výročí 600 let a to k upálení Jeronýma Pražského. Narodil se o devět či deset let později než Jan Hus. Neznáme přesné datum narození Jana Husa ani Jeronýma.

Předpokládáme, že Jeroným ukončil svá studia v Praze v letech 1395-1396. Asi za dva roky po složení bakalářského GRADU odešel do Oxfordu, kde se zapsal na aristickou (filosofickou) univerzitu. Zde studoval v letech 1399-1401. Po absolvování filosofické fakulty Jeroným nepokračuje ve studiu na teologické fakultě. Pro české studenty se po svatbě princezny Anny, dcery císaře Karla IV. s anglickým králem Richardem II, otevřely dveře v Oxfordu dokořán.

Vyklefovy myšlenky i spisy do Čech přinášeli studenti z Oxfordu. S některými Vyklefovými myšlenkami a názory se Jeroným setkal již v Praze a celou svou duši k nim přilnul, jen s malinkou výjimkou. V Kostnici se Jeronýma zmocní strach ze smrti upálením, jako kacíře. V Kostnici se vzdá svého nejvěrnějšího přítele i učitele M. Jana Husa i svého dalšího učitele Jana Vyklefa v naději, že ho mine hranice, ale když zjistí, že ta ho nemine, v pokání se vrací zpět k Husovi a Vyklefovi.

Vyklefovy myšlenky fascinovaly stoupence probouzející se české církve, dotýkaly se reformního hnutí. Tyto myšlenky a názory zásadně odmítala církev katolická. Vyklef požadoval chudobu církve, tj. chudobu kněžstva. Tady Vyklef nalil olej do ohně, jak později ve své vlasti, tak i po celé Evropě.

Vyklef se stává největším kacířem a kacířem se stává každý, kdo tyto viklefovské myšlenky šíří knihami, kázáními, učením, kdo je jakýmkoli způsobem nosí a zastává je.

Když se Hus v roce 1414 vydal do Kostnice, Jeroným ho v první polovině roku 1415 následuje. Ze strachu odvolá učení Husa i Vyklefa, ale nic tím nezískal, ba naopak.

Jeroným utíká z Kostnice do Čech, ale na zpáteční cestě je chycen u českých hranic. Dne 8. května je spolu s listem odeslán do Kostnice a 11. září 1415 byl poprvé přiveden do kostnické katedrály na pracovní zasedání koncilu. Když Jeroným přistoupil ke koncilním otcům, řekl: „Stojím a chci stát při svaté církvi katolické a při svatém koncilu. Proto také souhlasím s odsouzením 45 článků Vyklefových i s odsouzením 30 článků Husových."

Před koncilem Jeroným prohlašuje: „Byl jsem Husovým důvěrným přítelem a ochráncem jeho cti, kamkoli jsem přišel. Nyní však, lépe poznav jeho spisy, nechci být přítelem jeho bludů, protože jsem a vždy jsem byl ctitelem pravdy. Sokrates a Plato mohou býti milí, ale milejší jest a musí býti pravda." Jeroným se přiznává, že stoupence Husa mírnil varováním. Slibuje, že napíše králi i Lackovi z Kravař i jiným pánům, aby stáli na straně koncilu i církve. Jeroným prý nežádá propuštění. Je připraven přijmout trest. Proto prosí, aby s ním bylo naloženo jako s kacířem. To slyšíme od jiných, ne od Jeronýma. Jeronýmovo odvolání myšlenek Husových a Vyklefových velmi zatíží jeho svědomí. Strach z utrpení a ze smrti může člověka podlomit. Koncil sice přijal jeho odvolání, ale někteří mají o jeho odvolání pochybnosti. Neuvažuje se, že bude na základě tohoto odvolání propuštěn. Zanedlouho na to přijde i sám Jeroným. To se stalo 20. září 1415. Toto jednání však nebylo dokončeno. Bylo přesunuto na 23. září. K tomu prohlásil Petr d' Ailly, že Jeroným přečte své nově koncipované prohlášení. To první, ze dne 20. září, prý neodpovídalo jednacímu řádu, neboť nebylo přečtené na veřejné kongregaci. Zdá se, že Jeroným neuvážil objektivní dosah svého kroku, který byl již od 11. září 1415 zjevným a osudným omylem.

24. února 1416 byli v procesu s Jeronýmem vyjmenováni noví žalobci. Další výslechy vedly k tomu, že Jeroným činil pokání, že se prohřešil proti Husovi a Vyklefovi. Jeroným již ví, že ho hranice nemine. Plně se postavil opět za Husa i za Vyklefa.

Dne 23. května, v den svého potupného výročí, když vstoupil podruhé do bran Kostnice, byl přiveden do katedrály, kde se shromáždilo více svědků než při procesu s Husem. Jeroným odmítá přísahat, že bude mluvit jen podle „pravdy", jak si to koncil žádá, ale podle svého svědomí. Je mu domlouváno, ale to odmítá. Je mu vyhrožováno, odmítá. Sám chce vést svou při, nikoli odpovídat žalobcům. Jeroným je odsouzen jako čtyřnásobný kacíř. Nevíme zda pokračoval v řeči či obhajobě?

Vtom se ozvalo: „Proč ještě posloucháte čtyřnásobně usvědčeného kacíře? Jeroným se před svým projevem pomodlil. Prý se nikdy více neprohřešil proti svému svědomí tak, jako tehdy, když bojíce se ohně, přivolil k potupení knih Jana Vyklefa a k odsouzení Jana Husa i jeho učení.

Jeroným znovu prohlašuje, že odvolává všechno, co proti Vyklefovi a Husovi ke své hanbě na koncilu uvedl, a že on sám je hotov zemřít tak statečně jako Hus a dopřát vytoužené radosti svým nepřátelům.

Jeronýmova obhajoba u mnohých zanechala trvalý dojem.

Jedenadvacáté koncilní shromáždění svolané na 30. května 1416 patří jen Jeronýmovi. Dne 30. května byl Jeroným Pražský v Kostnici upálen na místě upálení Mistra Jana Husa.

Vlastimil Pospíšil

Letná sezóna sa začína

Počas leta pred mojím nástupom na strednú školu ma nadchla myšlienka, aby som sa zlepšil v niektorých oblastiach. Okrem futbalu to bola práve angličtina, v ktorej som sa chcel zdokonaliť. Vďaka bratovi som sa dozvedel, že v lete môžem ísť na tábor, kde budú Američania a na programe je okrem veľkej zábavy práve anglická konverzácia, a určite si zahráme aj futbal.
„Dve muchy jednou ranou!", pomyslel som si. Nebolo čo riešiť. Vedel som, že to organizuje Evanjelická mládež z Prešova, ale tomu som neprikladal veľkú váhu. Vlastne ma to takmer vôbec nezaujímalo.
Dúfal som, že ma tento výlet zmení hlavne v tom, že keď prídem na novú školu, budem vedieť lepšie komunikovať, tzv. *spíkovať* po anglicky. A vskutku, tento tábor ma aj zmenil! Ľudia, ktorí to celé riadili, boli akísi iní. Počas celého týždňa boli veľmi láskaví a Američania boli vynikajúci. Sľúbená zábava sa konala spolu s množstvom hier, športov a ďalších vecí, ktoré som dovtedy nepoznal, nehral, neochutnal. Každý večer sme hovorili o veciach ako priateľstvá, rodina, odpustenie. Všetko sa mi veľmi páčilo, bolo to ako keby existoval ideálny svet bez problémov, hádok, nadávok.
A práve to, čo ma začalo meniť. Po prvýkrát som porozumel evanjeliu a tomu, čo Ježiš vykonal za mňa na kríži.
Zrazu všetko dávalo zmysel. „Preto sú títo ľudia okolo mňa takí láskaví a priateľskí! Preto je tu všetko také iné!", hovoril som si.
Prišiel záver tábora a ja som odišiel domov. Okrem mojich splnených očakávaní som si zobral množstvo iných podnetov, nad ktorými som musel premýšľať.
Tento tábor sa volal **KECY**. Áno, veľa sa tam *„kecalo"*, ale názov bol v skutočnosti iba skratkou *„K(c)onversational English camp for youth" (Konverzačný anglický tábor pre mládež).*
Bola to jedna z prvých skúseností s kresťanmi, ktorú som mal. A aj keď som sa nerozhodol žiť s Ježišom hneď na tom prvom KECY tábore, s určitosťou viem, že mi zmenil život. Teraz, o neuveriteľných dvanásť rokov neskôr, môžem povedať, že som videl desiatky podobných príbehov, ktoré sa odohrali priamo pred mojimi očami.
Na stránke TC Kompas, www.tckompas.sk, si pri popise KECY projektu môžeme prečítať toto: *„Nie je nič lepšie, ako vidieť, keď študenti počujú a rozhodnú sa prijať evanjelium, pozorovať, ako ich následne miestna mládežnícka skupina vedie do rastúceho vzťahu s Kristom, ktorí potom robia podobne aj so svojimi kamarátmi a blízkymi."*

KECY tábory majú na Slovensku tradíciu už pätnásť rokov.
Postupne sa k nim pridali aj hudobné tábory **FUSION** a športové tábory **EDGE**.
Teší nás, že do týchto táborov sú zapojené zbory z mnohých denominácií (ECAV, BJB, CB, KZ, AC).
Tento rok **TC Kompas** pomáha trinástim cirkevným zborom šíriť radostnú zvesť medzi slovenskými tínedžermi.
Prosím, modlite sa spolu s nami, aby tábory priniesli zmenu do životov mnohých stredoškolákov a aby sa pridávali ďalšie zbory k tejto práci. Pretože žatvy je mnoho…

Daniel Harčar,
vedúci projektu KECY

Záverom ešte dva príbehy študentov, ktorí sa zúčastnili tábora v roku 2015.

Príbeh študenta z Nového Mesta nad Váhom:
„Po spoznaní ľudí, ktorí veria v Boha, keď som videl, ako túto vieru prejavujú, som zistil, že sa medzi nich nemôžem zaradovať. Kresťanská tématika kempu mi ale neprekážala, rád som sa zamýšľal nad otázkami, o ktorých sa na kempe rozprávalo a rád som si vypočul príbeh o Pavlovi. Takisto som sa rád rozprával o Biblii alebo kresťanstve ako takom, a musím povedať, že som sa začal viac zamýšľať nad touto témou kresťanstva a vzťahu s Bohom."

Príbeh študentky z Bratislavy:
„Bola to taká veľká rodinka. Aj keď som ich nepoznala, po dlhších rozhovoroch som mala pocit, že ich poznám celý život. Ja, trošku hanblivá, som sa rozprávala o mojom živote. Spoznala som aj rôzne životy ostatných. Nie vždy boli najpríjemnejšie. Ale aj napriek tomu si našli cestu k Bohu a Boh k nim. Vo svojej mysli som našla duševný pokoj. A aj ja som našla úprimnú cestičku k Bohu. A to vďaka ľudom, ktorí tam so mnou boli."

Výročí v BJB Teplá

Tepelský sbor prožil v nedávné době dvě významné události. První se uskutečnila 24. ledna 2016, kdy ve sboru ukončil svou osmnáctiletou požehnanou službu bratr kazatel Jaroslav Pospíšil.
Po letech věnovaných službě na Božím díle v různých sborech BJB odešel do zaslouženého důchodu. Na uvolněné místo kazatele byl již v roce 2015 sborem zvolen bratr Jiří Tomeš. Předseda sboru, bratr Karel Křehký, poděkoval při slavnostním shromáždění bratru Jaroslavu Pospíšilovi. Za přítomnosti předsedy VV BJB bratra kazatele Milana Kerna proběhla instalace bratra Jiřího Tomeše na místo řádného kazatele tepelského sboru. Předseda naší jednoty bratr Milan Kern uvedl nového a mladého bratra kazatele (29 let) do služby. Kázal na text z 1. listu Timoteovi 3, 1. Věříme, že příchod bratra Jiřího je Božím záměrem pro náš sbor a Boží odpovědí na naše modlitby při hledání nového kazatele. Děkujeme tedy ještě jednou bratru Jaroslavovi za vykonanou práci v našem sboru a bratra Jiřího srdečně a s radostí vítáme v našem společenství. Těšíme se na bratrskou spolupráci na Božím díle.

Druhou významnou událostí bylo připomenutí sedmdesáti let trvání sboru BJB v Teplé. Toto výročí tepelský sbor oslavil

v neděli 17. 4. 2016. Slavnostní shromáždění se konala v sále kulturního domu v Konstantinových Lázních. Program

dopoledního i odpoledního shromáždění byl naplněn vzpomínkami, písněmi a Božím slovem. Dopoledne nám Slovem posloužil bratr kazatel Luděk Šíp, tajemník naší jednoty. Rádi jsme mezi sebou přivítali i jednoho z našich bývalých kazatelů bratra Karla Kuce. V odpoledním shromáždění výjimečně posloužili několika písněmi také bratři Pospíšilové ze sousedního bratrského karlovarského sboru. Sestry také přichystaly chutné občerstvení a nechyběl ani dort pro oslavence.
Tepelský sbor BJB byl založen reemigranty z Polska v roce 1946 a je v podstatě pokračováním a propojením práce dvou baptistických sborů v polském Čermíně a Zelově. Ačkoliv měl tepelský sbor stanice roztroušené po velké části západočeského kraje, hlavními centry byly stanice v Karlových Varech, Teplé a v Pačíně. Tato roztroušenost kladla velké nároky na kazatele, kteří museli trávit mnoho času na cestách.
Za dobu existence tepelského sboru se zde vystřídalo osm kazatelů. V roce 1996 se z karlovarské stanice stal samostatný sbor. V roce 2007 tepelský sbor zakoupil budovu bývalého kina v Konstantinových Lázních a opustil pronajaté prostory v Pačíně. V současné době probíhají rozsáhlé stavební úpravy budovy, aby lépe vyhovovala sborové práci.
Jsme rádi, že se s vděčností za prokázanou Boží milost můžeme ohlížet do minulosti, ale zároveň očekáváme s nadějí v Boží ochranu a pomoc při plnění nových úkolů na Boží vinici.

Bc. Jiří Tomeš a Robert Matala

Sesterský kroužek v Lovosicích

V Lovosicích se sestry scházejí ke studiu Božího slova, vzájemnému sdílení se a modlitbám pravidelně jednou do měsíce. Každá z nás má jiné zaměstnání, různé problémy a starosti v rodině. Ale díky Bohu jsou právě tato setkávání společným momentem, kdy se smíme sjednotit v Duchu, prožívat naše problémy a modlit se společně jedna za druhou. Za naše rodiny, za všechny nemocné, kterých není málo, a také za náš sbor.
Vede nás sestra Mimka Koblischková, za kterou jsme moc vděčné. V pondělí 11. 4. 2016 přijala pozvání do našeho kroužku sestra Helenka Včeláková. Věřím, že nemluvím jen za sebe, ale její přítomnost, svědectví a Slovo, které nám předala, bylo pro nás všechny velkým povzbuzením. Slovo povzbuzení a úžasného zaslíbení je zapsáno v listu Římanům 8, 28: **„Víme, že těm, kteří milují Boha, všechny věci spolu působí k dobrému, těm, kdo jsou povoláni podle jeho předsevzetí."**
Vím, že verš povzbudil nejen mně, ale i ostatní sestry. Věřím, že zůstal v srdcích i další naší milé návštěvě - sestrám z Jílového, které k nám zavítaly poprvé. Věřím, že se oboustranně těšíme na další společné setkání.
Můžeme procházet různými zkouškami a těžkostmi. Není to jednoduché, ale podstatné je vědět, že nade vším je náš Pán, který má vše ve svých rukou a navíc zaslibuje, že vše, čím procházíme, je pro nás dobré, pokud Mu plně důvěřujeme. I to je Boží milost – dokázat se cele položit do rukou Pána Ježíše. Sestra Helenka nás povzbudila i dalším veršem z Božího slova, svědectvím o Anně, která neopoustěla chrám a sloužila posty a prosbami Bohu dnem i nocí. Možná nemáme takové možnosti jako Anna. Náš chrám musíme opouštět a velkou část dne trávíme v zaměstnání a péčí o rodinu, ale Anna je nám velkým vzorem.
Za všechny sestry mohu říct, že si velice vážíme našeho sboru, a jsme vděčné, že se můžeme spolu sdílet v modlitbách.
Chtěla bych touto cestou poděkovat za návštěvu Helence a těšíme se na další setkání.

Za lovosické sestry Jarka Němečková

Spatřil jsem ženu

Loni v létě jsem spatřil ženu. Na tom by nebylo nic zvláštního, ale podivné byly okolnosti, které mi připomněly událost, zapsanou ve druhé knize Samuelově. Prováděl jsem stavební práce na domě. Počasí přálo a tak jsem začal i s opravou rovné střechy. Nakonec jsem ji postupně pokrýval tenkou vrstvou betonu. Jeden horký večer, kdy jsem už pomalu končil svůj denní díl práce, jsem se zahleděl do zahrady sousedů. Vtom jsem v dálce spatřil ženu, jak vchází do zahradního bazénku. Okamžitě mi vytanula na mysli scéna, popsaná v 11. kapitole druhé knihy Samuelovy s tím rozdílem, že král David se jen procházel a pravděpodobně zrovna neměl nic na práci: **„David poslal do boje Joába a s ním své služebníky i celý Izrael, aby hubili Amónovce a oblehli Rabu. David však zůstal doma v Jeruzalémě. Jednou k večeru vstal z lože a procházel se po střeše královského domu. Tu spatřil ze střechy ženu, která se právě omývala. Byla to žena velmi půvabného vzhledu. David si dal zjistit, kdo je ta žena a poslal pro ni posly. Ona k němu přišla a on s ní spal. Potom se vrátila do svého domu. Ta žena však otěhotněla a poslala Davidovi zprávu: „Jsem těhotná" (2 S 11, 1-5).**
Pravděpodobně. Satan si použil své staré lsti, aby mě svedl z cesty k Bohu. Začal jsem se modlit a věřím, že Pán mi otevřel mysl spolu s verši o králi Davidovi. Král znal Boha, je autorem mnoha žalmů a přísloví, zjistil, kdo je ta žena, a přesto nedokázal zastavit tok svých myšlenek, které vedly až k činu.
Slovo: **„Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a vábenn svou vlastní žádostivostí. Žádostivost pak počne a porodí hřích, a dokonaný hřích plodí smrt" (Jk 1, 14-15),** se u něj stalo skutečností. Stálo to smrt dítěte, které Urijášova žena porodila, i smrt Urijáše. David musel po Nátanově usvědčení z hříchu padnout před Bohem v hlubokém pokání. Uvědomil jsem si, jak satan člověka ovlivňuje a láká ho tam, kam chce. Jakmile člověk přistoupí na satanovu léčku, začnou se nabalovat další zlé věci a konec není dobrý. Hříchem zamlžené uvažování není schopno se z toho samo dostat ven. Proto Bůh poslal za Davidem proroka Nátana a následuje Davidovo bolestivé prozření. Modlím se za Boží ochranu a jsem vděčný Pánu Ježíši Kristu, že mohu všechny svoje myšlenky dávat do Jeho podřízenosti a žít svobodně v Jeho vítězství. Vždyť z Jeho rozhodnutí jsem se znovu narodil. Na Pána Ježíše spoléhám.

A. N.

Dali by ste sa na to znova?

...ženou podľa Božieho srdca...

Prvá (ešte oddelená) konferencia sa začala na podnet Dannyho Jonesa, ktorý videl, že ženy v službe potrebujú povzbudenie a čas na zdieľanie sa medzi sebou. Bola som vtedy jeho asistentkou, a tak som dostala organizáciu konferencie na starosť. Vtedy som vôbec netušila a nemala som predstavu, čo to prinesie do budúcnosti. Bolo pre mňa úžasným zážitkom vidieť, ako autentickosť, túžba po Božej pravde, po spoločenstve, kde sa môžeš smiať i plakať, búra akékoľvek vekové, denominačné a sociálne bariéry. Prečo som v tejto službe zapojená? Mojou túžbou je vidieť na Slovensku zdravé rodiny, z ktorých vychádzajú celistvé osobnosti s odvahou byť Božím obrazom a mať vplyv na svoje okolie. Chceme povzbudiť ženy, dievčatá, mamy, staré mamy, duchovné mamy... túžime, aby ženy radostne stáli vo svojej role v plnosti toho, čo človek môže zažívať s Bohom na tejto zemi. Satan nás často klame pocitmi ako: „Si jediná, ktorá toto prežíva... toto by si už dávno mala mať vyriešené, veď ako dlho si kresťanka... a určite to nikomu nehovor, veď čo si o tebe pomyslí... pozri sa na XY, ako to ona zvláda..." Je to úžasná oslobodzujúca sila, keď tieto klamstvá odhalíme a vieme byť také, aké sme, aj slabé a zraniteľné, ale o to intenzívnejšie prežívajúce Božiu lásku a prijatie vo vzájomnom spoločenstve. Svedectvá žien o Božej práci v ich živote, o tom, ako On zmenil, čo sa zdalo nezmeniteľné, uzdravil dlho pretrvávajúce zranenia, vyslobodil z hriechov a priniesol nádej v beznádeji, sú silným povzbudením pre každú z nás, aby sme sa vrátili do svojich každodenných okolností a bojov s novopovzbudenou vierou. I keď príprava konferencie je vždy náročná, pretože je nás šesť žien z piatich rôznych miest a vždy sa samy seba pýtame: „Naozaj sme sa na to znova dali?" Áno, v bázni Božej dali, a len z Jeho milosti ideme ďalej, lebo vnímame, že toto je Božia práca a my sme len nástroje v Jeho rukách.

Zuzana Polohová

Košice spievali aj radostne plakali

Hospodin prebýva na chválach svojho ľudu. K naplneniu týchto slov došlo v našom zbore počas veľkonočných sviatkov pri vystúpení spevokolu s muzikálom Brána. Príprava pod vedením našej milej sestry Jarky Frištikovej trvala viac ako štyri mesiace. Vynaložená námaha bola zúročená požehnaným vystúpením v dňoch 26. a 27. marca 2016. Modlitebňa bola preplnená hlavne ľuďmi, ktorí prišli na pozvanie nielen z Košíc, ale i z východného a stredného Slovenska, prevažne mimo našej cirkvi. Dokonca prišli aj rádové sestry.

Muzikál stopoval posledný týždeň života Pána Ježiša od návštevy v rodine Lazara v Betánii cez spoločnú večeru s učeníkmi, pokračoval zradou Judášovou a zápasom v Getsemane, odsúdením, ukrižovaním a slávnym zmŕtvychvstaním. Vyvrcholením bola spievaná pasáž: „Tam oni na kríž pribili to Božie dieťa bez viny, Baránok Boží je zabitý, Baránok Boží je zabitý." Finále znelo fortissimo: „Pán Ježiš dnes z hrobu vstal, hallelujah, hallelujah!" Duch Svätý premáhal naše srdcia, takže chvíľami sme ostávali v nemom úžase s vďakou za dielo spasenia a vykúpenia. Opäť sme sa presvedčili, že Duch Svätý môže konať svoje dielo aj v dnešnej dobe. Záleží len do akej miery Mu otvoríme naše srdcia.

Potvrdilo sa, že spevokol

má nezastupiteľné miesto v našich spoločenstvách. To dávno postrehli naši predchodcovia v začiatkoch prebudenia, že súčasťou bohoslužieb bývali časté vystúpenia spevokolu. Naši vzácni bratia Procházka a Vaculík už v roku 1924 vydali spevník piesní pre spevokoly s názvom Jasavý chválospev, z ktorého niektoré piesne ešte dodnes spievame.

V úvode tohto spevníka je citácia, ktorá má platnosť doteraz: „Aby piesne slúžili ku pokániu, k prebudeniu, k radosti a nadšeniu a aby sa na ich perutiach vznášali sväté túžby a modlitby k nášmu nebeskému Otcovi."

Jeden, nie však jediný, s radosťou plačúci účastník na vystúpení muzikálu.

Neznámi sa stanú známi

„ ... a žite v láske, ako aj Kristus miloval nás a vydal samého seba za nás..." (Ef. 5, 2)

Dvanásť rokov patrilo moje srdce službe deťom. Dnes učím na plný úväzok v materskej škole, takže moja služba pokračuje tam. Snívala som o tom, že toto bude správna chvíľa na novú službu Pánovi, hoci som nemala predstavu, čo by to malo byť. Môjho manžela Slava Jaška sprevádzam do zboru BJB v Košiciach, odkedy sme sa stali manželmi. Poznala som tu zopár ľudí, ale nemala som priestor spoznať ďalších, až kým za mnou neprišiel manžel s pozvaním od Jarky Frištikovej, na účinkovanie v muzikáli Brána. Bolo to pre mňa prekvapenie, ale zároveň aj odpoveď na moje sny, veď Pán Ježiš pozná moju túžbu slúžiť Mu a moju radosť zo spievania.

Prvýkrát som so skupinou ľudí začala skúšať piesne, a bolo to náročné. Ale po čase si manžel všimol, ako sa na stretnutia teším. Vždy som spoznala niekoho nového a zrazu sme v prestávkach pri koláčiku mali spoločné témy na rozhovor. Po polroku pravidelných nácvikov sme ako jedno srdce vystúpili pred ľudí a priniesli im evanjelium v piesňach. Pre mňa, z miesta, ktoré bolo skryté v prítmí na stupienku pódia, to boli úžasné chvíle. Vďačná som Bohu za možnosť slúžiť Mu novým spôsobom, za možnosť spoznať, že v spoločnom diele služby sa z neznámych bratov a sestier stanú známi. Muzikál Brána bol aj pre mňa bránou k priateľstvu, jednote a láske voči ľuďom, s ktorými sme na pódiu stáli, a som presvedčená, že našu jednotu, lásku a priateľstvo bolo v piesňach cítiť.

Aj preto bol tento projekt taký úžasný. Za všetko patrí sláva Bohu!

Angela Jašková Packaňová

Vzdelávajte jeden druhého

Spomienka na vzácnu návštevu z Maďarska

Študenti z Baptistickej teologickej akadémie v Budapešti sa v rámci vzdelávacieho zájazdu vybrali na miesta reformácie v severnej časti Maďarska. Neďaleko hraníc so Slovenskom má významné postavenie Sárospatak. Reformovaná cirkev má tu teologickú fakultu, kde študovali viacerí činitelia, ktorí sa zapísali do dejín. Pre svoje reformačné myšlienky sa sem utiahol počas exilu aj Ján Ámos Komenský, biskup Jednoty bratské. Počas niekoľkoročného pobytu tu napísal pre žiakov základnej školy Príručku mravov a učebnice Svet v obrazoch a Škola hrou.
Brat kazateľ Kalman Mészáros, vedúci zájazdu, považoval za užitočné, aby študenti navštívili aj Košice a mali s nami spoločné zhromaždenie na Božiu oslavu. Keď nám oznámil svoj úmysel, vnímali sme to ako nezaslúženú poctu. Napriek tomu, že sme o sebe doteraz nič nevedeli, pri vytváraní jednoty veriacich ľudí treba vyjsť každému úsiliu v ústrety. Sestry nezaváhali ani na okamih, lebo *„pohostinnosťou niektorí, nevediac, pohostili anjelov"*.
Znovuzrodení ľudia sú obohatení vzájomným spoločenstvom pri Božom slove. Od počiatku prebudeneckých zborov mali v zhromaždení hostia vždy prednosť rozprávať o svojich skúsenostiach na ceste viery. Už v dávnych časoch si spievali ešte aj dnes známu pieseň: „Ó, nechoď svetom sám a sám, poď s nami k nebies výšinám. Poď s nami domov len! Poď s nami tam, kde blaha ríš, kde na veky sa potešíš. Kde večný svitá deň…"
Brat Mészáros k biblickej zvesti prečítal z Evanjelia podľa Jána 20, 24-25. Sústredil sa na moment, keď vzkriesený Pán Ježiš si zastal v strede ustráchaných učeníkov a pozdravil ich slovami Pokoj Vám! Ich neistú vieru oživil tým, že im ukázal prebodnuté ruky a bok. Keď to videli, zaradovali sa. Z neznámych príčin tam Tomáš nebol. Keď prišiel, hovorili mu o tom, no nechcel im veriť. Aj on potreboval vieru oživiť dôkazom. Láska Pána ho nenechala dlho čakať. Opäť sa postavil medzi nich, keď boli všetci spolu. Rovnako pozdravil: „Pokoj vám. Tomáš, pozri sa na moje prebodnuté ruky, dotkni sa môjho raneného boku a buď veriaci." V dojatí vyznáva: „Môj Pán a môj Boh." Pán na to: „Uveril si, lebo si ma videl. Blahoslavení sú tí, ktorí nevideli, a uverili." Pavol apoštol pripomína, že nechodíme videním, ale vierou. Tiež varuje pred opúšťaním spoločných zhromaždení, ako majú niektorí vo zvyku. Navrhuje, aby sa veriaci napomínali a pozorovali s tým cieľom, aby sa roznecovali k láske a dobrým skutkom. Tomáš prijal pozvanie Pána Ježiša, nezaostával za ostatnými učeníkmi. Pozorne si všímal dianie okolo Pána a premýšľal o jeho reči. Jedna neprítomnosť v čase, keď všetko bolo rovnaké ako včera, spôsobila, že sa jeho viera obrátila na trosky. Viera stratila zmysel. Všetko stratilo zmysel, keď to, čo bolo, nie je. Inak tomu nie je ani dnes. Naše zhromažďovanie sa v mene Pána Ježiša má zasľúbenie, že On je uprostred nás a oživuje vieru. Odchádzanie zo spoločenstva Božieho ľudu bez príčiny je znakom nedostatočnej viery. Za prázdne miesto v lavici nesie zodpovednosť celé spoločenstvo. Preto má vzájomné pozorovanie sa a napomínanie opodstatnenie.

Ďakujeme za všetko, milí hostia, čo ste nám odovzdali. Máme o čom premýšľať. Napriek rozdielnym jazykom sa po zhromaždení medzi nami vytvorila milá atmosféra. Bolo sa o čom rozprávať. Nechcelo sa nám rozlúčiť, hoci mali pred sebou ešte dlhú cestu.

Michal Barger

Prežila som veľkú vďačnosť

Keďže som pred časom prežila a ešte stále prežívam jeden Boží zázrak, chcem vám o tom na Pánovu slávu a chválu povedať.
Chodila som štyri roky na dialýzu. Za ten čas som, vďaka Pánovi, nemala väčšie problémy, cítila som sa dobre a je navyše Pán Ježiš mi pomohol v tom, že vypočul moju túžbu, aby sa choroba tela nedotýkala môjho ducha a duše, môjho vnútra. Celý čas som prežívala pokoj a radosť, spočinutie v Pánovej ruke.
Hneď na začiatku liečby ma zaradili do transplantačného programu, aby mi – keď sa nájde vhodný darca – mohli transplantovať obličku. Priznám sa, toho som sa obávala, pretože viem, že to nie je jednoduchá vec, a tak som na modlitbe povedala: **„Pane Ježišu,Ty vieš, že ja sa takých vecí bojím, a preto to dávam Tebe do rúk, Ty urob, ako chceš, lebo Ty lepšie vieš, čo je pre mňa dobré."** A naozaj som to vytesnila zo svojej mysle a viac som sa tým nezaoberala.
Pán Ježiš konal predivne, pripravil všetko do najmenších podrobností.
V tú zvláštnu sobotu som mala ísť na dialýzu poobede. Sestričky však vedeli, že ak niekto na doobedie nemohol prísť, tak mi zvykli ponúknuť, či nechcem prísť a odpoludnie mať voľno. Samozrejme, že som to vždy rada uvítala. Tak to bolo aj tento raz. Keďže dialýza trvá štyri hodiny, vždy som si zobrala niečo na čítanie. Teraz som mala so sebou Bibliu a začítala som sa do Listu Židom, od začiatku dokonca. Slovo naplnilo moje vnútro, čím viac som čítala, tým viac som sa radovala. Opakovala som si state, ktoré poznám a tešila som sa z pravdy, ktorá sa v mojom vnútri upevňovala a radosť vo mne narastala. Na konci dialýzy som vnútorne natešená a nasýtená chcela ísť domov, ale lekár ma zdržal, že ešte v počítači chce niečo dať do poriadku v mojich dokladoch. Nič netušiac som teda čakala.
Nakoniec prišiel a šetrne mi povedal, že sa našiel vhodný darca pre mňa a mám sa rozhodnúť, čo urobím. Bol to pre mňa ohromný šok. Toto som naozaj nečakala. Rozhodnúť sa treba rýchlo, lebo ak odmietne jeden pacient, je možnosť

transplantácie ponúknutá inému. Najprv som volala manželovi, potom sestre, s ktorou som bola dohodnutá, že po dialýze prídem. Avšak rozhodnúť som sa musela sama. Medzitým, ako moje telo reagovalo mizernou triaškou, som sa vnútorne zastavila a akoby pozrela, ako je to v mojom srdci. Tam pretrvávala radosť a pokoj z Božieho slova, ktoré som čítala. Uvedomila som si, že: **„Pane Ježišu, ak by si ma chcel aj teraz, počas operácie zobrať, tak sa teším a chcem ísť – mám radosť a nádej"** – skrátka Slovo, ktoré je vlastne Pán – vykonalo v mojom srdci zázrak. A tak som povedala lekárom, že idem.
Potom sa začal kolotoč príprav, išla som domov pobaliť si potrebné veci a čakať na sanitku, ktorá ma mala odviezť do Košíc na transplantačné oddelenie. Medzitým si moji blízki dali vedieť, čo sa deje, a samozrejme – modlili sa. Ešte som sa len balila, keď mi prišla SMS s prvým Slovom: **„Navráť sa, duša moja, na svoj odpočinok, lebo Hospodin ti učinil dobrodenie. Lebo si vytrhol moju dušu zo smrti, moje oko si zachránil od slzy, moju nohu od klesnutia" (Žalm 116,7-8).**
Toto Slovo úplne korešpondovalo s mojím vnútrom a uistilo ma, že som sa rozhodla v súlade s tým, čo chce Pán Ježiš, a ešte viac ma upokojilo. Zobrala som to tak, že **všetko,** čo sa bude diať, **je to dobrodenie,** ktoré mi učinil.
Po celý čas balenia, cestovania do Košíc, prípravy a vyšetrení, mi prichádzali SMS s Božím slovom, povzbudením a uistením o modlitbách, a ja som bola skrytá v Pokoji, užasnutá z toho, čo sa okolo mňa deje. Manžel, aj syn s rodinou boli so mnou, až kým sa nezačali prípravy na operáciu. Neskôr mi manžel povedal, že si myslel, že mi do infúzie dali niečo na povzbudenie, že som bola v takej dobrej nálade. Nie, nič mi nedali, len mi dodávali draslík, lebo som mala veľmi nízku hladinu, ale vo mne bol úžasný pokoj a radosť. Uvedomovala som si, že ak by toto mal byť môj odchod, v ničom inom nie je moja nádej a záchrana, **len v mene JEŽIŠ,** v Jeho obeti je moje očistenie, odpustenie hriechov a ospravedlnenie, v Ňom mám večný život.
Okolo pol desiatej večer, po menšom prípravnom zákroku ma zobrali na operáciu, ktorá trvala asi do jednej hodiny ráno.
No a po operácii, ktorá dopadla dobre, začala doba zotavovania a sledovania výsledkov. Všetko išlo tak, ako malo, lekári boli spokojní, ja som prežívala stále úžas. Cítila som sa vnútorne plná radosti, podporovaná množstvom SMS, telefonátov od mojich blízkych a hlavne Božím slovom. To ma najviac potešovalo a nieslo, až sa mi zdalo, že kráčam rajskou záhradou a pozerám sa, čo sa to deje. Prežila som veľkú vďačnosť voči Pánovi Ježišovi a priam hmatateľne som cítila Jeho veľkú lásku ku mne.
Som vám všetkým vďačná za modlitby, spätne som si uvedomovala, že ste mi často mnohí hovorili: „Modlím sa za Teba."
„**Veľký je náš Pán a nesmierny v sile, jeho rozumnosti nieto počtu"** (Žalm 147, 5).

Mária Dudášová

Rozloučení se sestrou Kolaříkovou

Jako manželka kazatele byla v padesátých letech obžalovaná a uvězněná za to, že neoznámila to, co měla dle představ minulého režimu oznámit. Zato ve svém životě svědčila o tom, čím ji Pán Bůh pověřil a jak ji obdaroval. To oznamovala, to vyřizovala a o tom svědčila od svého mládí až do konce svého života. Před 67 lety stála při založení našeho sboru. Neohrožená, otevřená, s respektem, nadšená pro Krista, užitečná služebnice a vytrvalá modlitebnice. Napsala mnoho povzbudivých dopisů a svými články také přispívala do časopisu Rozsévač. Ona i její dům sloužily Hospodinu. Zbožná, moudrá a statečná žena. Byla na sebe přísná, uměla trpět, ale říkala, že to není důležité.
Rozloučení se sestrou se uskutečnilo v sobotu 12. 3. 2016 v ašské modlitebně.
Pán jí dopřál 88 roků. Její syn Jiří vyjádřil vděčnost, že si ho v roce 1957 Kolaříkovi vzali za vlastního a že mohl svůj život prožít v křesťanském prostředí. Také vděčnost za to, že maminka mohla prožít řadu posledních let v ašském sboru. K Boží slávě zazněly básně, písně, hudba, vzpomínky a kázání. Slovem posloužil bratr kazatel Radek Kolařík, vnuk zesnulé sestry. Připomněl, že jsme zranitelní a smrtelní, ale Pán Ježíš je vzkříšení a život (Jan 11, 25). Že člověk, který se narodí dvakrát, umírá jen jednou. Ale ten, kdo se narodil jen jednou, ten umírá dvakrát. My jsme vírou přijali milost a věříme ve vzkříšení. Ať nás Pán nalezne jako služebníky ke své slávě.
Sestra Lydie Kolaříková se mezi námi ještě nedávno radovala z toho, že může donášet svačinu těm, kdo stavěli novou modlitebnu.
A Pán jí dopřál, že se radovala z účasti na jejím slavnostním otevření. Náš sbor je vděčný za naši vzácnou sestru. Ona odešla, ale mezi námi i v nás zanechala stopu. Stopu lásky a služby. Rozloučení nebylo smutné. Radost ze služby, ze spasení a ze vzkříšení zůstává. Naučme se počítat své dny, buďme připraveni odložit rozdělanou práci a odejít, až Pán zavolá. Těmito slovy zakončil smuteční shromáždění náš br. kazatel. Těšíme se na setkání s naší sestrou Lydií v nebeské slávě.

Vladislav Dušek, BJB Aš

Rozloučení s bratrem Františkem Tučkem

Bratr František Tuček odešel na věčnost v 90 letech. Již v 16 letech mu zemřel otec. Rodina pocházela z Vysokého Mýta, ale v roce 1945 se s maminkou odstěhoval do Prahy za sestrou, která tam byla vdaná. Duchovní domov našel ve vinohradském sboru v Praze, kde byl v tu dobu kazatelem bratr Cyril Burget. Již 9. dubna 1950 po svém obrácení jej br. kazatel Burget pokřtil a brzy na to v témže roce se dne 1. července oženil s dcerou kazatele Burgeta Věrou. Vystudoval vysokou školu obor hydrotechnický. Moje vzpomínka na bratra Františka je především z doby, když jsem byl kazatelem v Praze na Vinohradech. Byl spolehlivým členem sboru. Co si pamatuji, celou tu dobu byl pokladníkem sboru a to byla pro něj nelehká doba. Tehdy probíhala jedna z největších rekonstrukcí modlitebny. Nezapomenu na jeho finanční starosti. Ve všem se dalo na něj spolehnout. V manželství se jim narodily dvě děti. Dcera Věra, ta se provdala do Chebu za člena chebského sboru Václava Černíka a syn Pavel. Ten zůstal určitou dobu po svatbě v Praze a potom se odstěhoval. Po bratru Františkovi zůstala manželka Věra, dcera Věra, syn Pavel, sedm vnoučat a pět pravnoučat. Rozloučení se

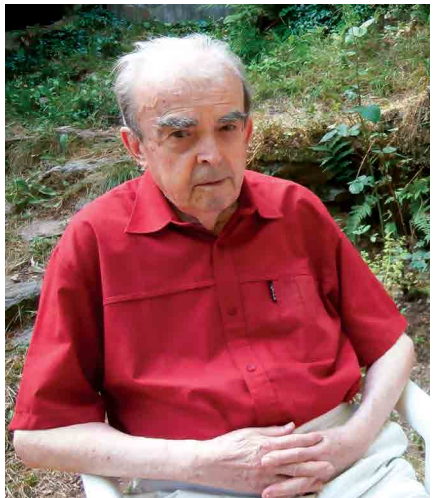

konalo dne 21. dubna 2016 v Praze. Bratr František byl hluboce věřící a spolehlivý člen sboru a měl nemalý podíl na rekonstrukci vinohradské modlitebny. Byl dobrým manželem, otcem, dědečkem a pradědečkem. Bude chybět nejen rodině, ale i sboru, ač již měl 90 let. Vedl modlitební zápas o sbor. Vyjadřuji upřímnou soustrast rodině.

Vlastimil Pospíšil

Predstavujeme

- mladého autora fotografie Filipa Švarala z Tekovskej Breznice a veríme, že súčasne aj budúceho spolupracovníka nášho časopisu.

Publikujeme jednu zo zaslaných fotografií autora, ktorý prejavil záujem podielať sa na spolupráci v rubrike - **Fotografia a Biblia,** má iba 12 rokov a rád fotografuje prírodu.
Ku svojej fotografii pridal text z Biblie:

Ja som kmeň viniča a môj Otec je vinohradník.
(Ján 15, 1)

Milí rodičia, pre vaše deti pripravujeme letné tábory s názvom:

Veľký indiánsky poklad!

Čo tábor vašim deťom ponúka?
Pestrý celodenný indiánsky program v prostredí Malých Karpát.
Ubytovanie v rekreačnom zariadení Prameň v Častej.
Strava 6x denne. Starostlivý tím vedúcich.
Všetko za výbornú cenu, ktorá je navyše do 30.4. 2016 ešte zvýhodnená!
Viac informácií a prihlášku nájdete na www.detskamisia.sk/tabory2016

DETSKÁ MISIA
Máme dobrú správu.

Tábor pripravuje o.z. Detská misia
Legionárska 4, 811 07 Bratislava 1
Tel: 02-55569378, www.detskamisia.sk

Rozlišování

Před několika lety se mi naskytla příležitost jet se svým synem na školní výlet. Bylo to v Kalifornii. Jeli jsme tenkrát na třídenní exkurzi tam, kde se v 19. století odehrály události dnes známé jako zlatá horečka. Součástí výletu byla návštěva několika dolů. Dozvěděli jsme se, jak se tenkrát zlato těžilo, jakým způsobem jej čistili a následně používali jako platidlo. Na konci výletu jsme se vydali k řece, vyzkoušet si rýžování na vlastní kůži.

Můj syn byl, stejně jako jeho spolužáci, nadšený, když viděl cosi se blýsknout na dně řeky. Ale po bližším prozkoumání se ukázalo, že se jednalo o minerál zvaný pyrit, kterému se také přezdívá kočičí zlato. Dětem se to zdálo jako zlato. Mělo to stejnou barvu a stejně se to třpytilo, dokonce to našly v oblasti kolem zlatých dolů z 19. století. Ale zkušení a znalí zlatokopové věděli, že pravé zlato se od obyčejného pyritu značně liší. K tomu však museli být schopni správně rozlišovat. Stejně jako zlatokopové v Kalifornii, také křesťané potřebují schopnost rozlišovat. Každý den čelí křesťan mnoha rozhodnutím: různé situace vyžadují náš úsudek, čemu se máme vyhnout, a kterých příležitostí naopak využít, na co si dávat pozor, jaká učení pozorně prozkoumat a jak se v tom všem moudře zachovat. K tomu všemu musíme být schopni rozlišovat.

Šalamoun, jenž byl nejmoudřejší ze všech lidí, vyjma našeho Pána Ježíše Krista, žádal Boha v modlitbě o jedinou věc - o vnímavé srdce, aby mohl soudit Boží lid a dokázal rozlišovat mezi dobrem a zlem (1 Kr 3, 9). Šalamoun věděl, že pokud má vést Boží lid a sám moudře žít, bude se muset naučit, jak rozlišovat.

Jak často žádáme my, křesťané, Boha o dar schopnosti rozlišovat? A v jakých situacích Pána o tuto schopnost prosíme? Moudrý muž a moudrá žena budou toužit po srdci, jež je schopné rozlišovat mezi dobrem a zlem.

Písmo používá pro rozlišování mnohá synonyma. Ale jednoduše řečeno rozlišování je schopnost poznat pravdu od lži, poznat to co je nejlepší, od toho, co je dobré. Jak řekl Charles Spurgeon: „Nejde jen o schopnost poznat správné od toho, co je špatné, musíme také vědět, jak rozeznat správné od téměř správného." Jay Adams popisuje rozlišování jako schopnost rozeznat Boží cesty a Boží myšlenky od všech ostatních.

Písmo nás varuje před falešným učením a falešnými učiteli, kteří se v posledních dnech budou snažit pošpinit pravdu. To jsou dny, ve kterých žijeme. Dnes, víc než kdy jindy, musí být Církev schopná správně rozlišovat. V době, kdy se hranice mezi černou a bílou slévají v odstíny šedi, musí křesťané tím více usilovat o růst v rozlišování.

Ježíš napomínal ty, kteří uměli rozpoznat přicházející počasí, ale nedokázali posoudit znamení času (Matouš 16, 1-3). Duchovně byli nevyspělí, jako ti, které autor knihy Židům v 5. kapitole napomíná slovy: „Hutný pokrm je pro vyspělé, pro ty, kdo mají cvičením své smysly vypěstovány tak, že rozeznají dobré od špatného." Zanedbávat tedy růst v této oblasti, je známkou duchovní nevyspělosti a podle Božího slova se jedná o hřích.

Rozlišování je dovednost, bez níž se vyspělý křesťan neobejde, ale která zároveň vyžaduje čas a úsilí. Přijměte, prosím, naše pozvání na 5. ročník Biblické konference, která se bude konat ve dnech 10. – 12. června 2016 v Kroměříži. Je naší touhou, abychom jako křesťané společně ve schopnosti rozlišovat rostli. Jako pokladník musí poznat falešnou bankovku a zlatokop kočičí zlato, tak i křesťané musejí vědět, jak rozeznat klam. Bůh od nás rozlišování vyžaduje, a proto o ně musíme usilovat. Poddáme-li se Božímu výcviku v této oblasti, poplyne nám, k Jeho slávě, mnohé požehnání.

Dr. Lance Roberts

První červencová neděle

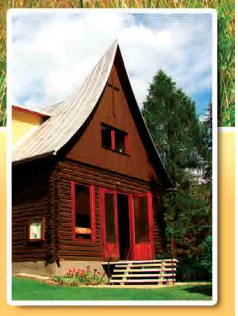

Historie slavnostních červencových bohoslužeb v Pusté Rybné se píše od roku 1930. Přijďte se přesvědčit, že některé tradice jsou stále živé, a to i po desítkách let.

To proto, že **Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky**.

Na programu budou biblická zamyšlení, modlitby a tradiční i soudobé křesťanské písně.

Srdečně zve místní společenství církve Bratrské jednoty baptistů

www.bjbpustarybna.estranky.cz

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov. Pokrývanie kostolných striech a veží.
Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhoročnú záruku.
Kontakty: Tel.: **035/659 31 39, 0905 389 162, webové stránky: www.reart.eu**

Fotografujeme krajinu

Seriálom vás sprevádza Vladimír Malý

Príroda a krajina nás dokážu nadchnúť svojou rozmanitosťou a krásou. Je všade okolo nás a pri dovolenkách si radi urobíme krásne zábery. Neskôr si cez peknú fotografiu na stene pripomíname dovolenkovú atmosféru. Môžeme si síce kúpiť aj pohľadnice z navštívenej destinácie, ale tie určite nenahradia naše estetické vnímanie prostredia, lebo sú vytvárané komerčne na podporu turistického ruchu. Okrem technického zvládnutia záberu je základom dobrej fotografie kompozícia. Najskôr niekoľko všeobecných zásad, čo je KOMPOZÍCIA.

O tejto téme bolo napísaných veľa teoretických kníh so zaručenými praktickými radami, ale najlepšou školou je pozorovanie dobrých fotografií a vytváranie vlastných. Aj kritické vyjadrenia divákov nás môžu posunúť dopredu. Kompozične vyvážená snímka je taká skladba obrazu a usporiadanie prvkov v obraze tak, aby sa fotografia páčila nielen nám, ale aj iným a zároveň vypovedala o našom zámere. To znamená vylúčiť zo záberu rušivé prvky, aby oko diváka rozpoznalo hneď, čo je hlavný motív. *Kompozičné riešenia na základe farebného kontrastu, opakovaní tvarov a línií a používaním rôznych techník snímania je nad rámec tohto kurzu.* V tejto lekcii sa budeme venovať krajinke a krajinnému detailu. Existuje určité poradie prvkov na fotografii, ktoré si všímame. Oko je priťahované jasnými objektmi (napr. dramatická obloha, obr.1). Ďalej si všímame ostré objekty a sýte farby. Snažme sa vyplniť celý formát obrazu, ale pozor na okraje, aby neboli odseknuté dôležité časti motívu, napr. budovy, stromy... Ak chceme zdôrazniť zvislé línie motívu, volíme snímku na výšku. Väčšinou však krajinu fotografujeme na šírku, a tým zvýrazníme vodorovné línie. Najbežnejšou chybičkou pri kompozícii krajiny je horizont v strede obrazu. Takáto kompozícia je málo príťažlivá, lebo nezvýrazňuje ani oblohu, ani krajinu. ***Tu je vhodné použiť pravidlo tretín.*** Obraz si rozdelíme na tretiny. Dve vodorovné a dve horizontálne priamky a dominantný motív umiestnime do niektorého priesečníku týchto priamok (obr. 2.) Všeobecne sa tomu hovorí

1

2

„zlatý rez". Horizont by mal byť umiestnený približne do tretiny snímky a nezáleží či je to zhora alebo zdola. Tento princíp si osvojili aj vývojári aparátov a takúto mriežku si môžeme zobraziť na LCD displeji už pri komponovaní

3

obrazu. *Krajinu na fotke č.3 som fotil z rôznych uhlov a usporiadaním horizontu, a nakoniec som skončil pri stredovej kompozícii, ktorú mnohí zavrhujú. Aj takéto usporiadanie stredovej kompozície sa dá využiť, ak ju narušíme iným objektom. V tomto prípade palma v strede pôsobila na mňa majestátne.* Kompozičné pravidlá nám majú napomáhať, ale nemajú nás zväzovať. V tom je čaro krajinkárskej fotografie, že rovnaká krajina môže byť zobrazená rôznymi fotografujúcimi inak a vždy môže byť príťažlivá. **Najlepší čas na fotografovanie krajiny je na začiatku a na konci dňa.** Nízke slnko vrhá mäkké bočné svetlo, ktoré zvýrazňuje tvary a štruktúru detailov. Cez deň je vítaným pomocníkom oblačná obloha, ktorá rozptyľuje svetlo a vyrovnáva kontrast. Oblaky dodávajú snímke vyvážený vzhľad. ***Fotografia je dvojrozmerná*** – *hĺbku a trojrozmernosť jej dodáme popredím a hĺbkou ostrosti (zvolíme vysoké číslo clony) foto č. 4.*

4

5

Do krajinky môžeme začleniť aj ľudí a výsledky ľudskej činnosti foto č. 5. Ľudia by mali byť umiestnení skôr na kraji snímky, ale nemusí to byť pravidlo. Pri pohybových snímkach je prirodzenejšie, keď je viacej priestoru pred objektom – foto č. 6. Pokiaľ nás v krajinke zaujme nejaký detail, tak si ho môžeme priblížiť a ak

6

nastavíme nízke číslo clony, izolujeme ho od pozadia. Záleží to však na použitom objektíve – foto č. 7.

7

Na záver ešte niekoľko odporúčaní: **STATÍV** – nie je nevyhnutnosťou, ale pre lepšie komponovanie a stabilitu je výhodou. Keďže krajina má byť dokonale ostrá ***(preto čo najviac zacloníme objektív),*** vtedy môžu vychádzať dlhšie časy a hrozí rozhýbanie snímku. Použite živý náhľad, ak vám to aparát umožňuje.
NASTAVENIE APARÁTU : **maximálne rozlíšenie** – **ISO 100 (200)** – vyváženie bielej na **AWB** – štýl **KRAJINA** (optimalizuje podanie modrej a zelenej farby) – **program priority clony AV.** *Pokiaľ váš aparát nemá túto možnosť, tak zvoľte režim „krajina" – tu sú už hodnoty optimálne prednastavené.* **MERANIE EXPOZÍCIE** – vyskúšajte rôzne nastavenia podľa jasu scény a následne si prezrite **HISTOGRAM**. Podľa potreby uplatnite korekcie. Teraz stačí už len prezrieť scénu a vyhnúť sa rušivým prvkom (stožiare a drôty, značky a i). Niekedy stačí urobiť pár krokov bokom a pohľad je iný.
TIP : ***Vyskúšajte fotografovať z jedného miesta na výšku, šírku, s nízkym a vysokým horizontom. Ak je obloha dramatická, tak jej môžete dať viacej priestoru, alebo ak je nezaujímavá, tak ju môžete aj úplne vynechať.***
Po prázdninách ešte pri krajinke zostaneme a budeme sa venovať PANORÁME.

ZAMYSLENIE

Príroda je najväčší chrám, kde môžeme vnímať stopy Stvoriteľa. Každé ročné obdobie je krásne. Mňa však najviac fascinuje jarná príroda. To, čo sa nám javilo ako bez života, zrazu ožíva v plnej nádhere. Na stromoch sa objavujú listy, kvety, potom ovocie. Tento neustále sa opakujúci kolobeh dal prírode náš Stvoriteľ: *„odteraz, dokiaľ bude trvať zem, po všetky jej dni, sejba a žatva, studeno a teplo, leto a zima, deň a noc neprestanú" (1.Moj 8, 22).* Preto môže naše srdce vždy a všade vzdávať chválu Bohu a oslavovať Ho. Verím, že počas dovoleniek a prázdnin sa necháte inšpirovať Božím slovom a takými fotografiami obohatíte čitateľov Rozsievača.

Inzerce v Rozsévači

Formát: A4 na výšku, časopis je celobarevný měsíčník, kromě července a srpna.
Inzeráty neumísťujeme na obálku
Plošná inzerce:
Celá strana - 46 eur, 1 150,- Kč
½ strany - 26 eur, 650,- Kč
¼ strany - 20 eur, 500,- Kč
Řádková inzerce: Jeden řádek 2 eura, 50,- Kč
Uzávěrka Rozsévače: vždy do 10. dne v měsíci
Distribuce: vždy v prvních dnech měsíce
Kontakty: Předseda redakční rady a šéfredaktorka: rozsievac@baptist.sk
Zveřejnění: pouze na základě dokladu o zaplacení inzerátu (do 10. dne v měsíci). Spolu s textem inzerátu prosím zašlete na adresu šéfredaktorky i kopii dokladu o provedení platby převodním příkazem na účty Rozsévače. Do textu je nutné uvést svoje jméno a slovo INZERCE.

Témata příštích vydání:

Číslo **7 /2016 - Usilovnost, nebo pracovitost?** uzávěrka: 10. 7. 2016
Číslo **8 /2016 - Mírnost a sebeovládání, nebo hněv?** uzávěrka: 10. 8. 2016
Číslo **9 /2016 - Pokora, nebo pýcha?** uzávěrka: 10. 9. 2016
Číslo **10/2016 - Vánoce** uzávěrka: 10. 10. 2016

Corrie Ten Boom – príbeh o odpustení

(podľa materiálov Detskej misie spracovala Miriam Kešjarová)

Corrie bola milé dievčatko, ktoré veľmi ľúbilo svoju rodinu. Často ležala v posteli spolu so svojou sestrou Nollie a túlila sa k nej, keď sa v noci bála. "Neboj sa Corrie, som pri tebe," šepkala jej do ucha sestrička.
Okrem Nollie mala Corrie ešte ďalších súrodencov: Betsie a Willema.
Od malička rodičia deťom rozprávali o Pánovi Ježišovi. Vedeli, že Pán Ježiš je ako dobrý pastier, ktorý sa stará o svoje ovečky. Keď mala Corrie päť rokov, poprosila Pána Ježiša, aby jej odpustil hriechy a stal sa Pánom jej života. Vedela, že Pán Ježiš je jej Priateľ a že bude vždy s ňou.
Corrin ocko bol hodinár – opravoval ľuďom hodinky. Corrie mu často sedávala na kolenách a spolu si čítali z Biblie.

Corrie žila v Holandsku v čase, keď bola v Európe vojna. Všade na uliciach bolo plno vojakov a mnohí ľudia mali strach, čo s nimi bude. Jedného dňa sa Corrie prechádzala po meste spolu so svojím ockom. Na jednom obchode zbadali nápis: Zákaz vstupu Židom! Židia boli ľudia, ktorí pochádzali z krajiny Izrael, kde sa narodil Pán Ježiš.
Počas vojny sa im žilo veľmi ťažko. Nesmeli nakupovať v niektorých obchodoch, mnohým Židom zobrali všetok ich majetok a veľa židovských mužov, žien a detí odviedli do väzenia. Nie preto, že by spravili niečo zlé, ale preto, že Židov ich nepriatelia nenávideli. Corrie a jej ockovi to bolo veľmi ľúto a chceli Židom pomôcť.
Rodina Corrie ukrývala počas vojny viacerých Židov vo svojom dome, aby ich zachránili pred väzením – koncentračným táborom.
Žiaľ, tajná polícia – gestapo – zistila, že Corrie a jej rodina ukrývajú vo svojom dome Židov. Preto Corrie a jej staršiu sestru Betsie odviezli do koncentračného tábora v Nemecku. V baraku, kde mali teraz Corrie a Betsie žiť, bolo veľa ďalších žien. Barak bol špinavý a studený. Dozorcovia, ktorí strážili ženy vo väzení, boli zlí a často na ženy kričali a nadávali im.
Ale aj keď sa Corrie dostala na takéto zlé miesto, nezabudla na Pána Ježiša. Mala pri sebe Bibliu a často z nej čítala. Okolo nej sedeli ďalšie ženy a pozorne ju počúvali. *"Kto nás odlúči od lásky Božej? Trápenie alebo strach? Prenasledovanie alebo hlad? Nebezpečenstvo alebo meč?"*
"Nič nás nemôže odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Pánovi Ježišovi." Hoci tieto ženy celý deň ťažko pracovali a mnohé boli choré a hladné, pri týchto slovách z Biblie sa usmievali.
Jedného večera prišla Betsie za Corrie.
"Corrie, mám nápad. Keď vojna skončí, musíme toto väzenie prerobiť na niečo krásne. Namaľujeme ho farbami a vyzdobíme ho kvetmi." Betsie túžila prerobiť zlé miesto na niečo krásne a dobré. Žiaľ, o niekoľko dní zomrela. Už sa nedožila konca vojny.
Naopak Corrie sa dostala z väzenia von. Keď sa vojna skončila, rozhodla sa, že bude cestovať po celom svete a hovoriť ľuďom o Pánovi Ježišovi.
Jedného dňa ju pozvali rozprávať do kostola v Nemecku. Medzi ľuďmi, ktorí ju počúvali, zrazu Corrie uvidela známu tvár. Sedel tam muž, ktorý bol jedným z najhorších dozorcov v koncentračnom tábore, kde bola Corrie zatvorená. Tento muž ublížil mnohým ľuďom. Zrazu sa postavil a vykročil priamo ku Corrie. Prišiel až celkom k nej a povedal jej: "Corrie, uveril som v Pána Ježiša. Viem, že som urobil veľa zlého aj vám. Prosím, odpustite mi."
Corrie najprv váhala, či má tomuto krutému mužovi podať ruku a odpustiť mu.
Potichu sa modlila: "Pane Ježišu, pomôž mi odpustiť tomuto strašnému mužovi." Vtedy sa stal zázrak. Jej srdce naplnila láska Pána Ježiša. Chytila muža za ruku a povedala mu: "Odpúšťam ti, brat môj."
Corrie potom ešte dlho cestovala po svete. Keď už bola stará a nevládala chodiť, tešila sa, že čoskoro odíde do neba k Pánovi Ježišovi. Vedela, že On jej odpustil hriechy a ona sa s Ním určite stretne.
Corrie vedela odpustiť mužovi, ktorý jej ublížil, pretože Pán Ježiš odpustil jej. Pán Ježiš chce odpustiť zlé veci každému človeku – aj tebe, aj mne. On už bol potrestaný namiesto nás na kríži a teraz nám ponúka odpustenie. Ak si to ešte nikdy neurobil, môžeš Mu aj teraz v krátkej modlitbe povedať: "Pane Ježišu, ďakujem, že si zomrel na kríži aj kvôli mne. Prosím, odpusti mi moje hriechy. Ďakujem, že ma máš rád."

Celý príbeh o Corrie Ten Boom spolu s farebnými obrázkami si môžete objednať na http://www.detskamisia.sk/eshop.html.

„Kdo je v Kristu, je nové stvoření.
Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!“
(2 K 5, 17)

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne dakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Michal Lapčák, Daniel Mada, www.christianphotos.net, Photo: © Chepko Danil / Adobe Stock, © Igor Mojzes / Dollar Photo Club a archívu redakcie. Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.